

Anton Orel

**Judaismus
jako světodějný
protiklad
ke křesťanství**

Z německého originálu Anton Orel, *Judaismus, der weltgeschichtliche
Gegensatz zum Christentum*, 3. Aufl., Ulrich Moser's Verlag, Graz 1934
přeložil © Jaroslav Voříšek 2010

Anton Orel

**Judaismus
jako světodějný
protiklad
ke křesťanství**

Toto dílo je rozšířený zvláštní tisk kapitoly „Tragika židovského národa“ z knihy Antona Orela „Das Weltantlitz“. S tiskovým schválením arcibiskupského ordinariátu Vídeň ze 14. října 1933, č. 10.431.

Přehled obsahu

Úvodní slovo editora českého překladu	5
Židovská otázka v základním problému kultury	6
Judaistická idea vyvolení a mesiáše	7
Odvržení Mesiáše	17
Skála ustavičného přisvědčování Mesiáši	17
Úskalí zatvrzelého odmítání Mesiáše	18
Vznik judaistické rasy	21
Opravdoví křesťané, pohané a judaisté – jejich postoj k dědičné zkáze a spáse	24
Vtělené náboženství Talmudu	27
Prorok Izajáš o judaismu a židovské rase	36
„Šavle, proč mě pronásleduješ?“	41

Úvodní slovo editora českého překladu

Ne antisemitismus, nýbrž antijudaismus! Takový je základní požadavek řešení židovského problému ve fundované knížce rakouského autora Antona Orela „Judaismus jako světodějný protiklad ke křesťanství“ z roku 1934. Charakteristicky dnes zcela „zapomenutý“ katolický sociolog a filosof Orel objasňuje židovskou otázku z jejích duchovně-religiózních – a tím v dané souvislosti – i rasových prázákladů. S podivuhodnou logikou i jasností obsahu zde Orel všechny pozitivně křesťanské čtenáře zbavuje zbytečných obav z rozhodování se ve věčné židovské otázce od Kristova příchodu a učení, a také dává všem – Židům i Nežidům – vysvětlení o zásadním bodu, na němž jediném v celé židovské otázce záleží, o judaismu.

Postačí malá ukázka: Židovstvo je rovněž zcela ojedinělý fenomén lidských dějin i v tom ohledu, že se vzdor svému původnímu rasovému míšení i přinejmenším 2 500letému rozptýlení mezi všemi národy světa udrželo jako jednotná a živoucí rasa. Je to totiž proti všem jinak všude jinde platným etnologickým zákonům. Je to skutečně podivuhodný jev, tento Ahasver, který jako živý památník vraždy Mesiáše bez odpočinku a klidu putuje staletími, nemůže zemřít, všude je obávaný a nežádoucí cizinec, ohrožující kulturu, svobodu, zdravý řád a dobré mravy, podrývající náboženství i stát, otravující vědu, umění i hospodářství, rozkládající společnost, milující peníze a revolty, podněcující vzájemnou nenávisť národů, všechny trýznící a svou tíživou despocií nesnesitelně trýznící i sám sebe.

Předkládaný svazek, rozšířený separát z velkého díla „Weltantlitz“ (Tvář světa) má církevní schválení k tisku.

Je pochopitelné, že se pravda o judaismu nebude líbit každému, ale to nic nemění na skutečnosti, že musí být řečena.

Dnes prakticky neznámé dílo rakouského katolíka bude při pozorném čtení skutečným zjevením, zjevením nejhlubší pravdy především všem těm, kdo se stále ještě nechávají klamat záludnou propagandou judaizované pokoncilní sekty, která si neprávem říká církev Kristova.

Židovská otázka v základním problému kultury

Druhý díl mé zásadně přírodní, kulturní, náboženské a historické filosofie „Weltantlitz“ („Tvář světa“, 2. vyd. Mohuč 1933) se zabývá základním problémem kultury: Prvotní hřích a spása – iluze nebo pravda?

Ve zmíněné části jsem podnikl pokus o interpretaci stromu dobra a zla jako kultury, která s odmítnutím orientace svědomí shora se odvozuje pouze z přirozených poznatků lidí, jakožto kultury světodějně, prvopočáteční i ze všech dob, a stejně tak i dnes a tak dlouho, pokud budou na zemi žít Adamovy děti, hříšně se vytrhávající z věčného řádu. „Ze smyslového poznání (na rozdíl od hlasu svědomí) vyrůstající heretický pseudořád, pseudokultura a pseudovzdělání, to je strom poznání dobra a zla, strom hereze s jeho smrtonosnými plody“ (Weltantlitz, str. 304).¹

Vedle něj stojí strom života, kultury a spásy, jehož plody poskytují věčný život. Avšak pouze tomu, kdo se oprostil z pozemské kultury tzv. osvobození, správně rozpoznal zhoubnost stromu poznání a vědomě se jej odřekl tím, že se mu skrze slovo i čin Ježíše Krista způsobené vykoupení stalo z pádu skutečností, tedy jen tomu se znovu dostane zásadního spojení člověka a Boha, v němž se v důsledku prohřešení otevřela propast mezi přirozeným a nadpřirozeným, mezi zemí a nebem, světem a Boží říší, a on se znovu ze smyslového a pozemského člověka stane člověkem svědomí.

Kdo bez takového odpoutání chce pojíst ze stromu života, kdo již požil ze stromu poznání a jako pouhý smyslový člověk tohoto světa odmítá spojení s Bohem, duchem věčného řádu, tomu požití plodů stromu života přinese jen zkázu a zatvrzelé setrvávání v šílenství pozemského života, jak říká apoštol Pavel o nedůstojném, nepokorném a nekajícím přijímání eucharistického chleba a vína, těchto nejsvětějších plodů stromu života: (1 Kor 11,26 ad):

„Kdykoli totiž jíte chléb tento a pijete kalich, smrt Páně zvěstujete, dokud nepřijde. Proto kdo bude jísti chléb tento aneb píti kalich nehodně, vinen bude tělem a krví Páně.“²

Aby nevykoupěného a v hříšnosti zatvrzelého člověka uchránil před požíváním ze stromu života, „Hospodin Bůh jej vyhnal ze zahrady v Edenu. Východně od zahrady v Edenu usadil cheruba s míhajícími se plamennými meči, aby střežil cestu ke stromu života,“ (Genesis 3, 23 ad.), čímž se projevil Boží záměr ochránit lidstvo před zkázou setrváváním v hříchu. Pomocí „plamenného meče“ mají být padlí lidé zadrženi požívat plodů stromu života a neosobovat si ospravedlňující milost dřívě, než pro ně dozraje, než se naplní čas a s ním přijde Spasitel, aby se jim strom života nestal stromem zhouby a jednou jim byl znovu přístupný, jak se tomu děje především ve svatém přijímání.

Jako se prohřešení odehrávalo od počátku po celé dějiny lidstva i v životě každého jednotlivce, stejně tak brání cherub přístup ke stromu života nejen lidstvu před příchodem Vykupitele světa a naplněním Jeho spásného poslání, nýbrž také

¹ Zde i dále se rozumí str. německého originálu; pozn. překl.

² Všechny novozákonní citáty podle dr. Jana L. Sýkory, *Nová zákon Pána našeho Ježíše Krista*, vyd. Vyšehrad, Praha 1946; pozn. překl.

každému jednotlivci i národu do té doby, než pro ně jeho ovoce přijetím spásy dozraje.

Historie nám nabízí fádni a soucit budící příklad zatvrzelého setrvávání v neštěstí důsledkem nehodného požití plodů stromu života – judaismus! Všemi křesťanskými stoletími se nepřetržitě táhne krajně světodějný protiklad mezi judaismem a křesťanstvím. Od života a smrti Spasitele hraje naprosto podstatnou roli, je vlastním jádrem nevyhnutelného boje na život a na smrt mezi dědičně hříšnou a po světovládě toužící judaistickou ideou vyvolenosti, a svět překonávající křesťanskou ideou spásy. Tím je židovský problém i zuřivé nepřátelství judaismu vůči křesťanství také základním problémem kultury. Proto jsem musel ve svém díle „Weltantlitz“ věnovat problému judaismu mimořádnou pozornost, kterou zde jako separát předkládám širšímu okruhu čtenářstva. Pokud sahá moje vědomost, jde v literatuře o první takový druh projednání židovského problému ve spojení s univerzální filosofií, jak jsem se o to pokusil ve výše citovaném díle „Weltantlitz“. Teprve jeho četba nabídne čtenáři tohoto separátu plné pochopení židovského problému.

Judaistická idea vyvolení a mesiáše

Již dříve, staletí před příchodem Mesiáše, se v národě Hebrejců vyvinul na rozdíl od skutečného izraelitství neblahý judaismus, který nakonec vedl k odvrácení národa jako takového od Mesiáše a tím ke ztrátě jeho role jako Božího národa i přechodu k tehdy ještě pohanským, ale ke spásy připraveným národům: „Kéž Bůh Jafetovi dopřeje bydlet ve stanech Šémových“ (Genese 9,27; Weltantlitz, str. 393). V judaismu – předním nositeli tohoto neblahého systému – byla tehdy pro sektu farizejů utvářejícím principem od základu falešná, nikoli odpovídající Božímu plánu, nýbrž dědičným hříchem ovládaná idea vyvolenosti. Svazek Boha s Abrahámem byl zpitvořen v čistě tělesné, z hříšné kultury smyslů vycházejícím pojetí, které pak nezbytně vedlo k zatvrzelosti judaistů i v kultuře tohoto světa.

Šémovi potomci propadli službě přírodě. Avšak jeden z nich, Abrahám, typický patriarcha kulturního okruhu velkých rodin pastýřských nomádů, odtáhl z Chaldeje do Kanáanu, aby tam mohl udržet čistou víru v pravého Boha a dále ji vštěpovat. S tímto velkým spravedlivým uzavřel Bůh znovu úmluvu o příslibení jako již dříve s Noem (Weltantlitz, str. 393) a obnovil ji poté, co Abrahám v důvěřivé oddanosti ve vůli Boží obstál v těžké zkoušce způsoblosti ke spoluúčasti na plánu spásy.

A tak jako řečený plán spásy vyvrcholil tím, že nebeský Otec svého jednorozného syna vydal smrti na kříži (srv. kap. Logika a psychologie postavy Mesiáše, Weltantlitz, str. 399 ad.), stejně tak měla být v řadě nositelů příslibu, v naplněné oběti Ábelově i našich praotců (Weltantlitz, str. 392) prokázána schopnost dosáhnout takové obětavé lásky i svobodnou lidskou vůlí. Za takového stavu pokory pak mohlo být předáno i dalším generacím smýšlení, spočívající ve schopnosti pochopit Boží plán spásy do míry, aby potomstvo upřímně přijalo a uznalo ukřižovaného Syna Božího jako Mesiáše. Tím měla být odstraněna překážka, která musela bránit správnému pochopení pozemským smýšlením ovládaného rozumu a nejtypičtější se

projevila v postoji Židů vůči Kristu. Proto měl Abrahám vidění věčného řádu s požadavkem, aby obětoval svého jediného a pozdně narozeného syna Izáka (jeho radost, jeho srdce), nositele příslibu. (Smyslového člověka Izmaela, svého syna z pohanky Hagar, již ze své čeledi vzdálil.)

Tím, že Abrahám vystoupil na samý vrchol své ochoty pokorně se podřídit vůli věčného řádu a učinit totéž, co byl připraven udělat nebeský Otec – svého jediného syna obětovat z nejvyššího požadavku pravé lásky, lásky k řádu, k Bohu –, mu pak umožnilo obnovení a potvrzení svazku spásy a příslibu, takže Pán k němu mohl promluvit (Genese 22,16 ad.):

„Protože jsi to učinil a neodepřel jsi mi svého jediného syna, jistotně ti požehnám a tvé potomstvo rozmnožím jako nebeské hvězdy a jako písek na mořském břehu. Tvé potomstvo obdrží brány svých nepřátel a ve tvém potomstvu dojdou požehnání všechny pronárody světa, protože jsi uposlechl mého hlasu.“

Ještě za své farizejské éry jakožto Saul v učení zákoníků důkladně vzdělaný apoštol Pavel důrazně upozorňuje, že Abrahámovi předpověděným semenem je Kristus (Gal. 3,16): „Abrahámovi však bylo dáno zaslíbení; také potomstvu jeho. Nepraví ‚také potomkům‘ jako o mnohých, nýbrž jako o jednom: ‚Také potomstvu tvému‘; tím jest Kristus.“ – Pánem nad branami jeho nepřátel, vítězem nad hadem, hříchem a smrtí, a spasitelem všech skrze požehnaný národ má být Kristus z Abrahámovy sémě. Jak má být tento Kristus časem početný, to říká Pavel poukazem na mystické tělo Kristovo, na Spasitelovu církev (3,26 ad.): „Všichni zajisté syny Božími jste vírou v Kristu Ježíši. Neboť všichni, kteří jste byli v Kristu pokřtěni, Krista jste oblékli. Tu není Žida ani pohana, a není otroka ani svobodníka, není muže ani ženy, neboť všichni jste jeden v Kristu Ježíši. Jste-li však Kristovi, jste potomstvem Abrahámovým, dědici podle zaslíbení.“ – A toto všechno jako řádu odpovídající důsledek, jako „odměna“ za věrnou Abrahámovu spolupráci s milostí Boží při překonávání pozdvižení stvoření proti Stvořiteli, při obnově naprostého souladu lidstva.

S vyvolením Abraháma začíná historie Božího národa, zůstávajícího ve vysoce civilizovaném pohanském světě nositelem pravé víry v jednoho Boha a Mesiáše. Je zde ovšem stále znovu jen malý, vybraný hlouček, který věrně lpí na úmluvě, zatímco mnozí znovu a znovu upadají do pohanství stejně tak, jako když nakonec přišel Mesiáš, přimkla se k němu jen malá skupinka skutečných izraelitů, zatímco naprostá většina jej a tím i sama sebe zavrhla.

Protože jsi mi neupřel svého jediného syna, promluvil Bůh k Abrahámovi, a ukázal jsi se připraven ke každé oběti, kterou od tebe božská vůle požadovala, chci ti požehnat a tvé sémě Krista rozmnožit jako hvězdy na obloze a písek na břehu moře v jeho mystickém těle a vysvobodit z pozemské kultury smyslovosti. Tvé sémě, Mesiáš, má držet brány tvých démonických nepřátel (a naopak brány pekelné tvou církev nepřemohou – brány města znamenají moc nad městem; kdo drží brány, vládne městu), takže v něm budou požehnány všechny, i dosud pohanské národy, protože jsi mne byl poslušný na slovo, protože jsi věrně uchoval

správné pojetí postavení člověka vůči svému Stvořiteli a prokázal se tím jako schopný a důstojný být tělesným praotcem Mesiáše i duchovním praotcem křesťanů. Národ Izraele, bezprostřední potomek Abraháma, byl mezi všemi ostatními národy vyvolen k úloze věrně uchovávat Abrahámův postoj, tím být mesiášským národem a zůstat jím tak, jako byl Abrahám Mesiášovým praotcem.

Avšak judaisté posvátný svazek odmítli: Protože jsi tak učinil, požehnám tobě i tvému semeni, tvému potomstvu jakožto svému vyvolenému lidu a rozmnožím jej jako hvězdy a písek. Tento národ nechť ovládne brány svých nepřátel, totiž všech národů světa, které mu mají být poddány, avšak budou se tomu vzpírat a proto platit za tvé nepřátele. Panování Židů bude požehnáním i pro ovládané národy. Namísto vyvolení k vládnutí tedy ta nejobtížnější, nejobtavnější úloha: Avšak místo toho chápat se jako národ spásy pro celý svět, k dědičnému hřích slepí judaisté pod tím rozumějí své domnělé privilegium před ostatními národy, své vyvolení k ovládnutí nevyvolených národů, vykládají to jako povolání k vlastnictví materiálního světa zcela ve smyslu smýšlení, přičicího se věčnému řádu, ve smyslu „knížete tohoto světa“. Domnívali se, že podle těla vyvolení jsou povýšeni na privilegovanou šlechtu mezi všemi národy, již nepotřebující nápravu a polepšení, a cítící se skrze Abraháma oprávnění, posvěcení a bohulíbí, však přesto zůstali pozemsky zaměřenými lidmi. A zůstali jimi natolik, že celá myšlenka vyvolení je jim čistě pozemsky materiální, takže i jejich mesiáš má již jen za úkol jako mocný vladař a vojevůdce dobýt brány jejich nepřátel, osvobodit je silou zbraní z politické nadvlády cizích národů a stejným způsobem je přivést k panství nad všemi národy i celým světem. Takový je podle nich Boží příslib. Ve skutečnosti to byl příslib Satana, jak jim sám Kristus vmetl do tváře, když ďábla označil za jejich otce a Boha.

Než začal Kristus svou učitelskou činnost, jak uvádím ve své knize „Oeconomia perennis“,³ odebral se do pouště a po čtyřicet dní se postil – bezprostřední přípravou na splnění jeho vykupitelské úlohy je naprosté odloučení od veškeré moci materie nad člověkem. Spasitel však poté zlačněl – co v něm bylo přírodního, hlásilo se o svá práva. Ve vizích pak ke Kristovi třikrát přistoupil pokušitel, jeho naprostý opak, „kníže tohoto světa“, falešná mesiášská a spasitelská idea judaismu. „Jsi-li Syn Boží, rci, ať kameny tyto stanou se chleby“ (bez práce, bez plnění povinností), říká Ježíši, tj. nabízí mu bezpracné a nezávazné užívání světa (světovládu, nezasloužená privilegia, absolutní vlastnictví, úroky z lichvy). Kristus odpovídá: „Ne samým chlebem živ je člověk, nýbrž každým slovem, které vychází z úst Božích,“ tj. že skutečný řád, zdravý život nepochází z tohoto světa, od pozemského majetku, nýbrž z orientace shora. Pak jej ďábelský svůdce odvedl do svatého města, postavil ho na cimbuří chrámu, na vrcholek religiózní ideje spásy, a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se dolů,“ tj. budeš národním, imperialistickým, judaistickým mesiášem, který židovskému národu zjedná despotickou světovládu nad ostatními národy (jak judaisté očekávají). Kristus odvětil: „Je psáno: ‚Nebudeš pokoušeti Pána Boha svého,‘“ tj. od něj, ducha řádu, očekávat, že se stane otrokem pozemského bytí. Poté jej poku-

³ Mohuč 1930, díl I, str. 42 ad.

šitel odvedl na vysokou horu, ukázal mu tam všechna království i nádheru jejich, a řekl: „Toto všechno ti dám, jestliže padneš (na kolena) budeš se mi (duchu tohoto světa) klanět.“ Tu řekl mu Ježíš: „Odejdi, Satane, neboť je psáno: „Pánu Bohu svému budeš se klanět a jeho jediného ctít!““ (Mat. 4,1-11; Luk. 4,1-13).

Jak zřetelně a jasně stála přece již ve Starém zákonu zpráva o hříšném pádu na samém počátku dějin lidstva. Celé lidstvo ztratilo ráj a byl nevypátratelný a nepřístupný i hebrejskému národu. Celé lidstvo dědičně propadlo hroznému smrti za požití plodů ze stromu zkázy svými praotci. „Hřích začal od ženy, a proto všichni umíráme.“ – V Genesis (8,21) mluví Bůh jasně o dědičné zkaženosti, a tuto pasáž lze interpretovat buď: „Každý výtvar lidského srdce je od mládí zlý“, nebo-li „Lidské srdce je nyní (v časech po prvotním hříchu nebo potopy světa) horší než v době jeho mladosti (před pádem nebo v blízkosti ráje)“. A žalmista (51,7) říká: „Ano, zrodil jsem se v nepravosti, v hříchu mě počala matka.“

Judaismus ve své pýše vyvolenosti přesto nechce nic vědět o dědičném hříchu ani o potřebě vykoupení, a Mesiáše zavrhuje. Talmud i postmesiášské Židovstvo toto všechno výslovně odmítají. Podle Bernharda Bartmanna⁴ citují rabína Picka:⁵

„Židovstvo učí, že dědičný hřích ani Satan neexistují. Duše je původně čistá. ... (Kristovo) prostředkování je nemožné a nelogické, protože naprosto neetické. V každém člověku musí být vlastní zodpovědnost.“

A dále citují dr. Bernfelda z „Nauk Židovstva“,⁶ souborného díla pěti židovských učenců za jeho spoluautorství:

„Podstata židovského náboženství je v mravnosti. A toto dobro umožňuje člověku tvořit, uskutečňovat. Tím utváří svůj život, stává se tvůrcem dobra, věrným obrazem Boha. ... V mravním činu si tedy člověk uvědomuje své schopnosti a může a má se rozhodovat, čímž zažívá svou svobodu. Je to jeho čin, jeho mravní čin, který vytváří smíření. Nepřináší je žádný zázrak, ani svátosti, nýbrž svoboda. ... Spása člověka je jeho vlastním dílem, on sám musí dosáhnout míru se sebou samým, harmonie duševního života i míru s Bohem, který zaručuje smíření. Veden tímto náhledem slaví Žid svůj Den smíření, vždy řízen myšlenkou, že milosrdný Bůh se sice přikloní ke každému kajícímu hříšníkovi, že však každý člověk si sám v sobě nese zdroj mravní obnovy.“

To je v podstatě naturalisticko-zednářské pojetí „humanity“. Takto se chápe niterné propojení i historicko-organizátorská souvislost Židovstva a zednářstva.

Slušnou řádku střetů s judaizovanou, na pokrevní původ od Abraháma se odvolávajících dokladů víru ve vyvolení najdeme v Novém zákonu. Zde alespoň některé z nich.

Jan Křtitel říká farizejům a saducejům, kteří přišli ke křtu (Mat. 3,7 ad.): „Uzřev mnohé z farizeů a saduceů, kterak přicházejí ke křtu jeho, řekl jim: „Pokolení zmijí,

⁴ *Lehrbuch der Dogmatik*, 6. Aufl., Freiburg 1923, I. Bd., S. 324.

⁵ *Judentum und Christentum*, S. 167.

⁶ V originále *Lehren des Judentum*, 1. Bd., S. 12f., 73.

kdo vám ukázal, abyste utekli budoucímu hněvu? Přinášejte tedy ovoce hodné pokání, a nemyslete, že můžete říkati sami u sebe: Otce máme Abrahama; neboť pravím vám, že Bůh může z kamenů těchto vzbuditi syny Abrahamovy.“ – Tím chce říci: Na pouhém tělesném původu, na něž se spoléháte, vůbec nezáleží: Úmluva s Abrahámem a požehnání jeho rodu se vztahuje na potomky jeho smýšlení a postoje. Jeho pokrevní potomci sice byli přede všemi povoláni být duchovními dětmi Abrahámovými, ale tím hůře pro ně, jsou-li místo toho potomky starého hada, pyšného ducha tohoto světa, protože jejich pokrevní původ jim sám o sobě není k užitku. Z jiných kamenů, ze zcela jiné matérie než z Abrahámovy tělesnosti, mu mohou povstat děti stejného smýšlení, a když se tak stane, pak pro ně není závadou, že nejsou z Abrahámovy krve – na čem skutečně záleží, je duchovní následovnictví. Náboženství není formalita, nýbrž věc životnosti. Také pouhé přiznání se ke křesťanství a dodržování vnějších formalit nic neprospívá, pokud je život dotyčného nekřesťanský. Proto Jan Křtitel vyzývá judaisty k pokání, přestože je údajně jako Abrahámovy děti nemají zapotřební a přesto se považují za bohulibé.

Ve stejném smyslu jako Jan Křtitel mluví i sám Kristus o judaizovaných farizejích a zákonících jako o „hadech, plemeni zmijím“ (Mat. 23,32) a protože se dovolávají svého pokrevního původu od Abraháma, nazývá je hady a ďábly označuje za jejich otce a Boha (Jan 8,31 ad):

„I řekl Ježíš těm Židům, kteří v něho uvěřili: ‚Zůstanete-li v mém slově, budete opravdu učeníky mámi, poznáte pravdu, a pravda vás (od hříchu) osvobodí (vykoupí).‘ Odpověděli mu: ‚Potomstvo Abrahamovo jsme a nikdy jsme nikomu nesloužili; kterak ty pravíš: Svobodni budete?‘ (Zcela zajati v pozemském myšlení chtějí tím říci: My jsme přece v Abrahámovi Bohem vyvolení oblíbenci, páni světa, tedy podle své podstaty zcela svobodní, my nepotřebujeme osvobození, vykoupení.) Ježíš jim však odpověděl: ‚Amen, amen, pravím vám. Každý, kdo páše hřích, jest služebníkem hříchu. Služebník však nezůstává v domě na věky (vždyť není dědicem), ale syn zůstává na věky. Osvobodí-li vás tedy Syn, budete vpravdě svobodni. (To znamená: Když se obrátíte, přijmete vykoupení skrze mě, pak budou vaše děti i dědicové v říši Boží, z níž by jinak byli vypuzeni.) Vím, že jste potomstvo Abrahamovo, ale hledíte mě zabít, neboť slovo mé nemá místa u vás. Já mluvím, co jsem viděl u Otce svého, a vy činíte, co jste viděli u otce vašeho.‘ Oni však (stále ještě nechtěli porozumět) a odvětili: ‚Otec náš jest Abraham.‘ (Znovu pyšné dovolávání se domnělého vyvolení skrze Abraháma). Ježíš jim však řekl: ‚Jste-li dítky Abrahamovy, skutky Abrahamovy činite (neboť jen ten, kdo takové skutky činí, je Abrahámová smýšlení, je jeho skutečným dítětem). Ale nyní hledíte mě usmrtiti, člověka, který jsem vám mluvil pravdu, již jsem slyšel od Boha; toho Abraham nečinil. Vy činíte skutky otce svého.‘ I řekli mu: ‚My jsme se nezrodili z cizoložství. Máme jednoho Otce, Boha.‘ (Nyní již museli nahlédnout, že jim dovolání se Abraháma nic neprospívá, když se rovná odvolávání proti Bohu. Ovšemže si mylně mysleli, že skrze pokrevní původ od Abraháma jsou již Božími dětmi, načež jim Kristus řekl přímo, že jsou dětmi Satana vzdor svému tělesnému původu.) Ježíš (tedy) jim pravil: ‚Kdyby vašim otcem byl Bůh, milovali byste mě, neboť já jsem z Bo-

ha vyšel a přišel. Vždyť nepřišel jsem sám od sebe, nýbrž On mě poslal. Proč nerozumíte mluvě mé? Proto, že nemůže slyšeti slova mého. (Verš 47: Kdo z Boha jest, slova Boží slyší; proto vy neslyšíte, že z Boha nejste.) **Vy jste z otce d'ábla** a chcete činiti žádosti otce svého. On byl vrahem od počátku a nestál v pravdě, neboť pravdy není v něm. Když mluví lež, z vlastního mluví, neboť je lhář a otec lži.“ – Tím na jedné straně Kristus označuje údajného Boha za d'ábla, kterého judaisté nazývají svým otcem, na druhé straně pak ukazuje celou představu o ospravedlnění skrze pouhý pokrevní původ od Abraháma jako démonický klam ducha pozemského bytí, kterého hned poté označuje za „lháře a otce lži“.

Ve stejném smyslu píše i apoštol Jan v úvodu svého evangelia (1,9 ad.):

„Bylo však Světlo pravé (Kristus), kteréž osvěcuje každého člověka přicházejícího na tento svět. Na světě byl, svět povstal skrze něj, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, a vlastní ho nepřijali. Kdokoli ho však přijali, dal jim moc státi se dítkami Božími, těm totiž, kteří věří ve jméno jeho, kteří se zrodili nikoli z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, nýbrž z Boha.“

Lidi Abrahámovy krve podle pouhé tělesnosti, plné čistě pozemského smýšlení a považující se za vyvolené, tedy Mesiáš neuznal. Těmi mohli být pouze kajícím a zkoušeným naroubováním na vinný kmen (Jan 15,1 ad.; Weltantlitz, str. 457 ad.), znovuzrozením z ducha Božího.

Apoštol Pavel, před svým obrácením jeden z nejkrevžiznivějších a nejfanatičtějších farizejů, mluví ve svém listu Římanů o vztahu Izraele ke spáse v Kristu, obrací se proti falešné myšlence vyvolení, výslovně rozlišuje mezi skutečnými izraelity neboli Abrahámovými dětmi a judaisty, a mluví o spáse prvních a zvrhlosti druhých (9,1-8; 30-32; 10,2-4; 11-14; 1-12):

„Pravdu pravím vám v Kristu, nelžu, a spolu se mnou moje svědomí vydává svědectví v Duchu svatém, že mám zármutek veliký a ustavičnou bolest v srdci mém (pro zavržení svých nevěřících soukmenovců). Vždyť bych si přál, abych já sám byl zavržen od Krista pro své bratry (tím míní, že by se z lásky k nim chtěl vzdát své vlastní spásy, kdyby je tím mohl zachránit), mé příbuzné podle těla. Vždyť jsou to izraelité, jejich je synovství a sláva a úmluva i zákonodárství a bohoslužba a zaslíbení, jejich jsou otcové a z nich jest Kristus podle těla. Jenž jest nade všecko, Bůh velebený na věky. Amen. To jest: Nikoliv ti jsou dítkami Božími, kteří jsou dítkami podle těla, nýbrž ti se počítají k potomstvu, kteří jsou dítkami podle zaslíbení. Ne všichni, kteří pocházejí z Izraele, jsou izraelité. Ne proto, že jsou potomky Abraháma, jsou všichni jeho dětmi, nýbrž je psáno (Genese 21,12) ‚Neboť tvé potomstvo bude povoláno z Izáka.‘ (Tedy ne podle Izmaela, který byl také fyzickým dítětem Abraháma.) Co tedy řekneme? To, že pohané, kteří spravedlnosti nehledali, spravedlnosti dosáhli, spravedlnosti totiž, která je z víry. ... Neboť Písmo (Izajáš 28,16) praví: ‚Žádný, kdo v něho věří, nebude zklamán.‘ Není zajisté rozdílu mezi Židem a pohanem, neboť jeden a týž jest Pán všech, jsa bohat pro všechny, kteří ho vzývají, vždyť každý, kdo vzývati bude jméno Hospodinovo, spasen bude.

Nuže, kterak budou vzývati toho, v koho neuvěřili? ... Proto pravím: Zavrhl snad Bůh lid svůj? Nikoli! Vždyť i já jsem izraelita, z potomstva Abrahamova, z pokolení Benjamin. Bůh nezavrhl lidu svého, který předvedl. Aneb nevíte-li, co praví Písmo (1. Král. 19,10-14) o Eliášovi, když si stěžuje u Boha proti izraelitům? „Hospodine, proroky tvé pobili, oltáře tvé zbořili; já jsem zůstal sám, a hledají bezživotí mého.“ Ale co praví jemu Boží odpověď? „Pozůstavil jsem si sedm (mnoho) tisíc mužů, kteří nesklonili kolena před Bálem.“ A tak i v tomto čase ostatek zůstal podle vyvolení z milosti. Jestliže však z milosti, tedy ne již ze skutků; sic milost nebyla by již milostí. (Člověk – na rozdíl od judaisticko-zednářského pojetí – nemůže být zachráněn z moci vlastních schopností, nýbrž pouze skrze spásnou milost.) Co tedy? Čeho Izrael hledal, toho nedošel, v y v o l e n í (opravdoví izraelité) v š a k d o š l i, ostatní pak jsou zaslepeni, jak je psáno (Izajáš, 29,10; 6,9 ad.): „Bůh dal jim ducha otupělosti, oči, aby neviděli, a uši, aby neslyšeli až do dnešního dne.“ A David (Žalmy 68,23 ad.) praví: „Budiž jim stůl jejich osidlem a léčkou a pastí a odplatou, zatemnětež se oči jejich, aby neviděli, a hřbet jejich skláněj se vzdýcky.“ O milost a spásu máme usilovat živoucí vírou, jak píše apoštol Petr ve svém 2. listu 1,10): „Proto, bratři, vynasnažte se tím více, abyste dobrými skutky upevnili své povolání a vyvolení, neboť činíce to, nikdy napadnete. (Judaisté svým čistě pozemským smýšlením odmítli Izraeli přislíbeného Mesiáše a tím také nesplnili své poslání, ale podle Božího plánu i svým hříchem odmítnutí a zavraždění Mesiáše spolupůsobili na vykoupení světa. A tak jako o hříchu prarodičů, lze proto i o tomto hříchu prohlásit: *felix culpa*, blahodárná vina.) Táže se tedy: Zdali narazili jen proto, aby padli? Nikoliv, nýbrž pádem jejich přišla spása k pohanům, aby řevnili po nich. Byl-li však jejich pád bohatstvím pro svět a jejich umenšení bohatstvím pro pohany, čím (by byla) tím spíše plnost jejich obrácení?“! – Toto obrácení předpovídá dále Pavel (11, 25 ad.) pro čas, kdy všichni pohani vstoupí do Církve. Zatím však platí, co řekl krátce po svém obrácení, když celému shromážděnému městu Antiochii zvěstoval Spasitele a Židé jej ze žárlivosti neustále přerušovali nadávkami (Skutky 13,46) „Vám (Židům) mělo se nejprve hlásati slovo Boží; poněvadž však je odmítáte a sebe za nehodny pokládáte života věčného, obracíme se k pohanům.“

Také Galatským psal Pavel (3,6 ad.):

„Abraham uvěřil Bohu, a bylo mu počteno ke spravedlnosti.“ Nuže, poznávejte, že ti, kteří jsou z víry, ti jsou synové Abrahamovi. Předvídajíc pak Písmo, že Bůh ospravedlňuje národ z víry, předpovědělo Abrahamovi: „Požehnání budou v tobě všichni národové.“ Budou tedy požehnání s věřícím Abrahamem ti, kteří jsou z víry.“ (Srv. již výše citované pasáže.)

Jak je tedy možné, že upadl právě národ, jehož posláním, smyslem i cílem pozemského bytí, jehož celým historickým smyslem a nejvyšším slavným titulem bylo darovat světu Mesiáše, jak je možné, že právě tento národ propadl zatvrzelému odmítnutí, zavržení a zavraždění téhož Mesiáše, zatímco pohanské národy se přimkly k vykoupení? Bylo tomu proto, že židovský národ pojedl ovoce ze stromu

života, aniž by je předem podrobil zkoušce – kterou Pavel označil za nezbytnou ke spáse – bez ohledu na svůj stav v dědičném hříchu, bez prozkoumání svědomí, lítosti, pokání a odvrácení od čistě pozemské kultury, ba naopak se považoval za již ospravedlněný, posvěcený a bohulibý z moci svého domněle tělesného vyvolení v Abrahámovi, zatímco vyplnění jeho skutečné vyvolenosti spočívalo ve vykoupení z poroby všeho pozemského a vítězství nad materií, z níž pozůstává svět. Židovský národ právě naopak tím více hledal naplnění snu o své tělesné vyvolenosti v uspokojování pozemských žádostivostí a touhy po světovládě. Namísto kajícího odvrácení od dědičně hříšného pozemského smýšlení, místo překonání sama sebe a snahy o přípravu na spásnou milost raději uposlechl výzvy „knížete tohoto světa“ a jako představitel judaistické myšlenky vyvolení se zaměřil na mesiáše, který by vyhověl jeho pozemským žádostivostem (Mat. 4,8 ad.). Satan ukázal Kristovi všechna království světa a řekl: „Toto všechno ti dám, jestliže padna budeš se mi klanět.“

Judaisté ve svém poblouznění prahli po zdroji hříchu a smrti – ukojení žádostivosti je tedy nejvyšším naplněním jejich domnělé bohulibosti. Judaistická idea vyvolení je přivedla k zaslepené a zaslepující závislosti na čistě smyslové kultuře, k nepochopené, ba v pravý opak převrácené myšlence vykoupení. A v takovém nepřirozeném spojení stromu poznání se stromem života, sloučení hříšného pádu s bohulibostí, v nehodném požití plodů stromu života, v domýšlivosti své (zdánlivé) spravedlivosti, posvěcení a bohulibosti bez Pavlem požadovaného zkoumání je důvod zatvrzelosti judaistů a odmítnutí pravého Mesiáše.

Za takového stavu je srozumitelná i niterná podstata Pavlem zavrženého ospravedlnění skrze vnější skutky, které zásadně nemá nic společného s dobrými skutky, plynoucími ze živé víry. (Že nic neprospívá víra bez skutků, tedy mrtvá víra, je ukázáno v „Tváři světa!“, str. 431 ad.) Co judaisté rozumějí věrností svému Bohu a úmluvě, ukazuje jejich postoj k předpisům Deuteronomia (5. knihy Mojžíšovy) a Božím přikázáním (6,7 ad.):

„Budeš je vštěpovat svým synům a budeš o nich rozmlouvat, když budeš sedět doma nebo půjdeš cestou, když budeš uléhat nebo vstávat. Uvážeš si je jako znamení na ruku a budeš je mít jako pásek na čele mezi očima. Napíšeš je také na veřeje svého domu a na své brány.“ – O tomto biblicky chápaném slově sv. církevní Otec Jeroným ve 4. knize svého komentáře k Matoušovu evangeliu píše: „Smyslem tohoto předpisu je: Moje přikázání necht' jsou v tvé ruce, v níž se naplní skutky; necht' jsou před tvýma očima, abys na ně ve dne v noci myslel. Tomu farizeji porozuměli nesprávně. Píší na proužky pergamentu deset Mojžíšových přikázání, srolují je a upevňují si na čelo, takže jim tvoří do jisté míry věnec kolem hlavy a lístky se tím ustavičně pohybují před jejich očima.“

Až dodnes si tzv. ortodoxní Židé při modlitbě ovíjejí své modlitební řemínky se svitky přikázání kolem hlavy i paže a připevňují schránky s přikázáními na zárubně dveří – a tím již mají deuteronomická přikázání za splněná! Ta-

ké Evangelium (Marek 7,1 ad.) nám mnohokrát ukazuje judaistickou věrnost zákonu a ospravedlnění skrze vnější skutky, když čteme:

„I sešli se k němu (Kristovi) farizeové a někteří ze zákoníků, přišedše z Jerusalema. Když uzřeli některé z učedníků jeho, kterak jedí chleby rukama poskvrněnými, tj. neumytými, haněli je. Farizeové totiž, a Židé vůbec, nejedí, leč si umyjí častěji ruce, držíce se podání (tradice) starších; a když přijdou z trhu, nejedí, leč se dříve vykoupají. A jest mnoho jiných věcí, které jim byly (tradicí) podány, aby je zachovávali: umývání koflíků a džbánů i mědnic a loží. I tázali se ho farizeové a zákoníci: „Proč učedníci tvoji nezachovávají podání starých, ale jedí chléb rukama poskvrněnými?“ On však jim řekl: „Dobře prorokoval Izajáš o vás pokrytcích, jak psáno jest: Lid tento ctí mě ústy, ale srdce jejich daleko jest ode mne! Nadarmo však mě ctí, protože učí naukám, stanovám lidským. Neboť opustivše přikázání Boží, držíte se podání lidského.““

„Tradicí předků“ se rozumí rabínsko-farizejské stanovy, odvozené z Mojžíšova zákonodárství, které byly zpočátku šířeny jenom ústně a později zapsány v Talmudu i ostatních judaistických religiózních knihách. A těchto pouze lidských stanov se judaisté věrně přidrží. Avšak nad Boží přikázání a přirozený mravní zákon se s typicky talmudskou zchytralostí cítili být povzneseni, jak jim při mnoha příležitostech sám Kristus vmetl do tváře a také dokázal. Tak například tam, kde desetkrát volá „běda vám“ zákoníkům a farizejům (Mat. 23, 13 ad.):

„Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci, že zavíráte království nebeské před lidmi; neboť sami do něho nevcházíte, a těm, kteří by rádi vešli, vejíti nedopouštíte. Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci, že stravujete domy vdov, konajíce dlouhé modlitby; proto stihne vás soud těžší. Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci, že obcházíte moře i zemi, abyste získali jednoho proselytu, a když se jím kdo stane, činíte ho synem pekla dvakrát horším, než jste sami. Běda vám, vůdcové slepí! Říkáte: „Kdo přísáhne skrze chrám, nic to není, kdo však přísáhne skrze zlato chrámové, jest zavázán.“ Pošetilci a slepci, neboť co je větší, zlato či chrám, který posvěcuje zlato? Říkáte: „A kdo přísáhne skrze oltář, nic to není; kdo však přísáhne skrze dar, který jest na něm, jest zavázán.“ Pošetilci a slepci, co jest větší? Dar či oltář, který posvěcuje dar? Kdo tedy přísáhá skrze oltář, přísáhá skrze něj i skrze všecko to, co je na něm, a kdo přísáhá skrze chrám, přísáhá skrze něj i skrze toho, kdo přebývá v něm. A kdo přísáhá skrze nebe, přísáhá skrze trůn Boží i skrze toho, kdo na něm sedí. Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci, kteří desátky dáváte z máty a kopru a kmínu, a opustili jste to, co jest důležitější v zákoně; spravedlnost, milosrdenství a věrnost. Toto jste měli činiti, a ono neopomíjete. Vůdcové slepí, kteří cedíte komára, velblouda však polykáte. Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci, neboť čistíte číše a mísu po vrchu, uvnitř však jsou plny loupeže a nečistoty. Farizeji slepý, vyčist' prve vnitřek číše a mísy, aby čist byl i povrch jejich. Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci, neboť podobáte se hrobům obíleným, které zevně jeví se lidem úhlednými, uvnitř však jsou plny kostí umrlčích a všeliké nečistoty. Tak i vy zevně jevíte se lidem spra-

vedlivými, uvnitř však jste plni pokrytectví a nepravosti. Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci, kteří vzděláváte hroby proroků a zdobíte pomníky spravedlivých a říkáte: „Kdybychom byli žili za dnů našich otců, nebyli bychom se stali vinnými krví proroků, a pak svědčíte sami proti sobě, že jste synové těch, kteří proroky zabili. I vy naplníte míru otců svých. Hadi, plémě zmijí, kterak utečete před soudem pekelným?“ (Srv. zavržení ospravedlňování skrze vnější skutky u Izajáše 58,3 ad.)

Proto jim také Kristus (Jan 5,39 ad.) kdysi řekl: „Zpytujete Písma, neboť se domníváte, že v nich máte život věčný. Také ona jsou to, jež vydávají svědectví o mně, a vy přece nechcete přijít ke mně, abyste měli život.“ – Judaisté ve své žádostivosti a nechotě k pokání požili pro milost a dílo spásy nezralé plody stromu života, sami sobě pyšně přiřkli od nich očekávané ospravedlní a bohulibost bez nezbytného přezkoumání, bez proměny niterného člověka, bez lítosti i pokání a bez znovuzrození v Duchu svatém, pyšnili se svým tělesným původem od Abraháma, necítili potřebu usmíření, záchrany a vykoupení z hříchů i zlých žádostí, nýbrž byli si jisti svým domnělým vyvolením k pozemskému štěstí přislíbenou světovládou, pokud budou pouze přesně dodržovat předpisy mojžíšského zákonodárství, „tradice předků“, čistoty pokrmů a ostatních obyčejů, tedy ryze talmudistických chytráctví! A byli také ve své mamonisticko-pozemské iluzorní víře natolik zatvrzelí, že neuznali a zavrhli Mesiáše, když přišel zachránit všechny národy včetně jich samých, a to navzdory mnoha jasným prorockým svědectvím Písma, vzdor Kristovým vlastním výpovědím a mnoha zázrakům, navzdory jeho svatému životu i učení. Již nedokázali porozumět takovému Mesiáši, který mluvil o jejich hříšnosti a potřebě spásy, očekával od nich lítost, pokoru a odřeknutí se světa, a nechtěli jej přijmout. Jejich nenávisť vůči němu a jejich zaslepená zatvrzelost šly tak daleko, že jej ve své domýšlivosti, žádostivosti světa a jeho požitků vydali soudu a přivedli až na kříž! Zavraždění Mesiáše bylo důsledkem jejich požívání ovoce ze stromu života, ze stromu milosti a plánu spásy, aniž by to k tomu bylo ještě dozrálo. Z toho pak také vyšlo zmíněné zatvrzelé setrvávání v čistě pozemském bytí, jak můžeme dodnes vidět u tělesných i duchovních potomků judaistů.

Básnická duše lidu dala této pravdě podobu „věčného Žida“ Ahasvera, který se na kříži trpícím Spasiteli posmíval a nyní musí vzdorně, bezradně a bez pokoje bloudit světem, až jednou ve vzdálené budoucnosti rozpozná Vykupitele, poklekne prosebně před křížem a pak konečně (právě jako „věčný Žid“) zemře, tj. může najít pokoje.

Připomeňme si zde jen zpětný účinek výše uvedeného stavu věci na židovskou psýchu.

Odvržení Mesiáše

Zatvrzelé, čistě pozemské smýšlení je v judaismu neoddělitelně sloučeno v jednotu s (bludnou) ideou úmluvy a vyvolení. Judaista žije v přesvědčení, že plní Boží vůli, když podle příkazu svého pobloudilého svědomí neuznává Spasitele jako Bohem seslaného Mesiáše. Zavrhováním pravého Mesiáše tedy věří dělat to, co od něj jeho Bůh očekává. V tomto smyslu se tedy Kristus mohl během svého utrpení na kříži modlit: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí“ (Lukáš 23,34).

V uvedeném bludu se však nenachází jenom ten či onen judaista, takový blud je přesvědčením víry národa, který se považuje za vyvolený ke světovládě. Jako národ tedy zaujímá k Mesiáši postoj, který mu byl Bohem přislíben jakožto nadcházející zachránce, a na nějž stále čeká. Podle svého náboženství, které mu Mesiáše přislíbilo, takový postoj prostě musí zaujímat, musí k němu říci své ano nebo ne. Řekne-li ano, pak je to křesťanské. Pokud řekne ne, pak musí v jím samým odvrženém Mesiáši vidět Bohem nenáviděného podvodníka a rouhače. Chce-li svému Bohu věrně sloužit a podle toho i jednat, musí s ním jednat jako s veležrádce úmluvy vyvoleného národa se svým Bohem. Kdyby to byli bývali jen jednotliví judaisté, kteří seslaného Mesiáše odmítli, pak by to zůstalo pouze osobní zradou úmluvy a nemohlo by se jednat o souhrnný religiózní obraz. Židovský národ by byl pravým Božím lidem a jako první mezi všemi národy by vešel do křesťanství. Protože to však byli pouze jednotlivci ze židovského národa, kteří Mesiáše rozpoznali a uznali, vyřadili se tak ze Židovstva. Naproti tomu ono samo žilo dál jako judaistické religiózní společenství, a judaismus se jako náboženství (namísto izraelského) udržel jako kdysi vyvolený, nyní však v důsledku zavržení Mesiáše a svému vyvolení zpronevěřený národ, jako náboženství, jehož základní ideou se stala víra v Kristovu zločinnost. Talmud se doslova zalyká urážením a hanobením Krista. Další existence Židovstva jako religiózního společenství, obráceného proti Kristovu mesiášství, jakožto nositele judaistického (talmudského) náboženství, je historickým důkazem toho, že to bylo Židovstvo jako národ, které křičelo na Piláta „ukřižuj ho!“ v pevném přesvědčení, že tím činí bohubilý skutek a klidně si může vzít na svědomí to, co v děsivé kletbě na sebe přivolávalo: „Krev jeho na nás i na naše děti!“ (M. 27,25 ad.; Marek 15,12 ad.)

Skála ustavičného přisvědčování Mesiáši

Evangelista Matouš (16,13-18) uvádí:

„Přišel pak Ježíš do krajin Cesareje Filipovy, otázal se učedníků svých řka: ‚Za koho mají lidé Syna člověka?‘ I řekli jemu: ‚Jedni za Jana Křtitele, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.‘ Dí jim Ježíš: ‚Vy pak za koho mě máte?‘ Odpovídá Šimon Petr řekl: ‚Ty jsi Kristus, Syn Boha živého.‘ (Kristus znamená „pomazaný“ a podle smyslu slova je totožný s Mesiášem.) A Ježíš řekl jemu: ‚Blahoslavený jsi, Šimone, synu Janův! neboť tělo a krev ti to nezjevilo, nýbrž Otec můj, jenž je v nebesích. I já pravím tobě: Ty jsi Petr (tj.

skála), a na té skále vzdělám církev svou, a brány pekelné jí nepřemohou...“
(Srv. Weltantlitz, str. 443.)

Na rozdíl od příslušníků židovského národa, jehož lepší část považovala Ježíše za proroka, ale neuznávala za přislíbeného zachránce, a jehož horší část jej dokonce nenáviděla a pronásledovala, svědčí Šimon (Petr) o jasném rozpoznání mesiášství Spasitele, o poznání, které nepochází podle masa a krve, tedy smyslového člověka, nýbrž podle věčného řádu. Stává se tedy typem Bohem osvětleného poznání Mesiáše a jako takový, jako trvalý svědek Mesiáše dostává jméno a význam z á k l a d n í - h o k a m e n e (Petrus), na kterém je postavena Církev, jejíž hlavou je Kristus.

Úskalí zatvrzelého odmítání Mesiáše

Proti zmíněnému skálopevnému přisvědčování Mesiáši stojí zkamenělé o d m í - t á n í a popírání Mesiáše jako skála judaismu, na které je postavena „církev“ protikřesťanství, jejíž hlavou je „kníže tohoto světa“. Připomeňme si Ježíšův spor s judaisty, v němž (Jan 8,44 ad.) jim vmetl do tváře:

„Vy jste z otce ďábla, a chcete činiti žádosti otce svého. On byl vrahem od počátku a nestál v pravdě, neboť pravdy není v něm. Když mluví lež, z vlastního mluví, neboť je lhář a otec lži. Poněvadž však já mluvím pravdu, nevěříte mi. Kdo z vás bude mne viniti z hříchu? Jestliže pravdu mluvím vám, proč mi nevěříte? Kdo z Boha jest, slova Boží slyší; proto vy neslyšíte, že z Boha nejste.“ – Nepoučitelní Židé mu opáčili: „Zdali my dobře nepravíme, že Samaritán jsi a zlého ducha máš?“ – Ježíš jim odpověděl: „Já zlého ducha nemám, ale ctím Otce svého, a vy mě zneuctíváte. Já však nehledám cti své; je jeden (Bůh Otec, který ji hledá a soudí.“ – A znovu řekli Židé: „Nyní jsme poznali, že zlého ducha máš. Abraham umřel i proroci, a ty pravíš: ‚Bude-li kdo zachovávatí slovo mé, nezemře na věky.‘ Jsi ty větší než otec náš Abraham, který zemřel? Padesát roků ještě nemáš, a Abrahama jsi viděl?“ – Na to Ježíš odvětil: „Amen, amen, pravím vám, prve než Abraham byl jsem já.“ – Židé: „Kým činíš sám sebe?“ – Ježíš: „Oslavuji-li já sám sebe, sláva má nic není. Jest to Otec můj, jenž mne oslavuje, o němž vy pravíte, že jest Bohem vašim.“ – Na Ježíšovo prohlášení, že je Bůh a současně přislíbený Mesiáš, reagovali Židé tím, že jej chtěli potrestat ukamenováním za rouhání. Tím prokázali, že mu dobře rozuměli. (Jan): „I chápali se kamení, aby házeli na něho. Ale Ježíš se skryl a vyšel z chrámu.“

Tím, že Židovstvo udělalo z odvrhnutí Mesiáše skálu i úskalí svého náboženství, oddělilo se od svého dosavadního izraelského náboženství a přijalo nové, judaistické.

Typický a současně symbolický obrázek duševního stavu Židovstva v rozhodující hodině ukazuje skutečnost, že Ukřižovaný před svým skolem zvolal: „Eli, Eli,

lamma sabaktani.“⁷ (Marek 15,34; Mat. 27,46). Co takový výkřik znamenal? Vyjadřuje počáteční slova žalmu 22 (Weltantlitz, str. 416), která jsou všem Židům v chrámu i v synagogách známá a běžná. V naplnění své úlohy utrpení, dobrovolném vzetí na sebe všech důsledků hříchu, zakouší Kristus poslední, nejkrajnější působení hříchu, strašlivou trýzeň zatracení, konečné oddělení od Boha, opuštění Bohem! Je dosaženo jak vrcholu smírné a spásné úlohy, tak i nejtemnější hlubiny noci utrpení! Stalo se skutečností, skutečností do posledního písmene to, co žalmista před tisícem let zpíval o Mesiáši jako muži utrpení. Nemohli Židé poznat přinejmenším alespoň teď, že na kříži přibitý je mužem utrpení, o němž oni sami tak často v synagogách recitovali? Kristus pravděpodobně citoval dokonce celý žalm, jenž evangelisté jen naznačili všeobecně známými počátečními slovy a který nakonec přešel ve vítězný a triumfální zpěv. Nemohli si snad Židé při opakování tak často slýchaných slov v hodině naplnění uvědomit, že jejich falešné naděje v Mesiáše odporují jasnému a nyní doslovnému uskutečnění zvěstování jejich proroků i svatých knih, že prorokovaným Mesiášem není nikdo jiný, než tento muž utrpení, kterého sami dostali na kříž? Teď, přinejmenším ještě teď jej mohli rozpoznat.

Avšak poslední zvolání ukřižované milosti narazilo na neslyšící uši. Judaismus je dědičně hříšnou žádostivostí tak posedlý, že již slyší jen na to, co chce akceptovat jeho pozemské smýšlení, jeho hrdost, panovačnost a hamižnost. Nikoli výkřikem poznání hrůznosti, které se dopustili, ba dokonce ani otázkou: „A což kdyby opravdu byl?“ neodpověděli Židé na poslední zvěstování, kterým jim skutečný Mesiáš jasnými slovy dosvědčil své poslání a nabídl jim umírajícími ústy poslední možnost jej poznat. Ne, Písmo (Marek 15,35 ad.; Mat. 27,47 ad.) naopak říká: „Tu někteří z okolostojících uslyševše to pravili: ‚Hle, Eliáše volá.‘“ – Jak Jan ve svém evangeliu (19,29) výslovně zmiňuje, došlo také k osvěžení octem, „I nasadili na yzop houbu plnou octa a podali mu ji k ústům“; prorok v 69. žalmu (22) přece zpívá: „... když jsem žíznul, dali mi pít ocet.“ – Ani na to si Židé nevzpomínají. Vždyť jsou již tak hluší ke slovům Mesiáše, že vůbec nerozumí slovu „Bůh“ (hebrejsky El; Eli, můj Bože), nýbrž soudí, že Ježíš volá Eliáše (hebrejsky Elija). Již nic nevědí o pravém Bohu, pojem skutečného Boha se jim stal nesrozumitelným, jsou Bohem naprosto opuštěni!

Zvolání umírajícího Mesiáše se současně stává bolestným výkřikem všech skutečných dětí Abraháma, které očekávaly pravého Mesiáše, je výkřikem celého lidu úmluvy. V okamžiku, kdy se lid jako národ zcela oddělil od svého pravého Boha i od svého pravého mesiáše a tím Boha opustil, přestal být vyvoleným Božím lidem a stal se lidem bohovraždným, pohoršil se nad svým nejvznešenějším výhonkem, v němž našlo skutečné vyvolení svoje nejvyšší dokončení a naplnění, a Mesiáš jménem lidu bolestně zvolal: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“

Vraždou Mesiáše se židovský národ dostává do nejpříkřejšího protikladu k Abrahámovi, odřiká se tím právě v rozhodujícím bodu svého původu od něj a

⁷ Tj. „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ V Evangeliu podle Marka: „Eloi, Eloi, lamma sabaktani“; pozn. překl.

vzdává se požehnání úmluvy s Bohem. V žádostivosti po misce čočovice, získání tohoto světa – i když tím přichází o duši – opovrhne Izákovým dědictvím jako národ, jako druhý Ezau. Odmítá své poslání být Božím bojovníkem ve smyslu Jáko-ba-Izraela (viz Jákobův boj, Weltantlitz, str. 396 ad.). Jako národ se nevěrně odvrací do Boha Abraháma, Izáka a Jáko-ba, proroků i královského pěvce Davida. Opus-til svazek a odpadl k judaistickým modlám Antikrista, k bohu mamonu, za maskou svého starozákonního Boha Jahveho re-ligiózně zakukleného „knížete tohoto světa“, který mu slibuje svět se všemi jeho nádherami, a proto se mu klaní a vyzývá jej.

Nemusel snad Bůh opustit tento národ, jenž jako nejhoršího zločince zabil při-slíbeného zachránce, který na sebe vzal jeho hříchy i všech ostatních lidí a obě-toval se také za jeho spásu? Existuje ohavnější čin než tato hrůzná vražda zachránce, který chtěl své vrahy i celé lidstvo uchránit před kletbou dědičného hří-chu a osvobodit ze svodů tohoto světa, než zabít věčné a nekonečné lásky pozem-skými požitky a žádostivou nenávistí? V této hodině již národ Židů není Bo-žím lidem, v této hodině Bůh úmluvy a svatých knih Izraele lid (jako národ) historicky a opravdově opustil: Již není Bohem tohoto národa.

Všechno právě řečené bylo jen logickým účinkem toho, že židovský národ slepě a bez lítosti přijal pád do pozemské kultury v šílené představě, že je ospravedlněn již tělesným původem od Abraháma, že pojedl ze stromu života z milosti Božího plánu, a přisvojil si čistě světskou myšlenku vykoupení. (Bloudící) svědomí věří-cích judaistů si následně muselo pro utišení vytvořit skalní dogma svého náboženství: Kristus již nemohl být Mesiášem, nýbrž podvodníkem a proto je také falešné jeho spasitelské učení o překonání světa křížem, a jeho ukřížování byl zasloužený trest. Kdyby tomu tak nebylo, pak by i judaismus jako národní svéráz, jako religiózní společenství musel být vinen hroz-ným zločinem vraždy Mesiáše. Proti tomu se judaismus vzepřel, a odvržení pravé-ho Mesiáše, naprostý opak spásy a učení, které nám přinesl, se stalo skálou jeho náboženství. V tomto směru byly také napřeny všechny síly svědomí i vůle k vyvi-nutí obrovské energie.

Co by naproti tomu bylo bývalo předpokladem k přijetí spásy a následování kří-že věřícím Židovstvem? Aby jej jako národ muselo uznat, když se ve svém těles-ném a čistě pozemském zaslepení domnívalo, že poslouchá Boží vůli a Bohem Ot-cem mu jako zachránce poslaného Božího Syna zavraždilo jako zločince namísto toho, aby jej přijalo za Spasitele? Takový vražedný čin by musel judaismus pokor-ně a lítostivě přiznat jako národní religiózní zločin, musel by jím zavražděného Bo-žího Syna jako takového kajícně vyzvat a vzdát se své bludné ideje spásy i údajné-ho vyvolení ke světovládě. V této nesmírné psychologické obtíži spočí-vá další důvod zatvrzelého odmítání Mesiáše judaismem, obrovské znesnadnění jeho vykoupení. Na řečené zatvrzení musela dále spolupůsobit skutečnost, že v jednotném religiózním společenství je víra jednotlivého Žida oporou a posilou víry ostatních, že veřejné národní mínění, veškerá religiózně-mravní i světská výchova, celý židovský život jsou zaměřeny stejným směrem.

Dalším nanejvýš významným faktorem zabřednutí a petrifikace židovského ná-roda v judaismu byl podle zákona dědičnosti vedený

Vznik judaistické rasy

Hned předem je třeba odmítnout ony „rasové teorie“, které podstatu judaismu a jeho ztělesnění v židovském národu chtějí více či méně jednoznačně odvozovat od rasově „nižšího“, „méněcenného“ původu hebrejského národa, a naproti tomu ostatní rasy, zvláště pak Árijce, odvozují z „vyššího“ „cennějšího“ rasového původu a z moci jejich vyvolení jako „ušlechtilých ras“ je považují za povolané k panování nad „nižšími rasami“. Při tom se tam – a jak jinak by to mohlo být myšleno? – předpokládá jedno či vícekmenný vývoj lidstva z různých větví živočišné říše. Celé toto pojetí přece není ničím jiným než pouhým přenesením domyšlivé judaistické pomatenosti vyvolení podle pokrevního původu na moderní árijské, německé, francouzské, anglické, italské, atd. Takové pojetí však odporuje nejen Božímu zjevení a lidské tradici, nýbrž i všemu, co známe z příslušných psychologických, biologických, etnografických i jazykovědných skutečností, které všechny ukazují na jednotný původ lidstva z jediného páru dokonalých lidí (Weltantlitz, str. 262 ad.).

A stejně jako je falešná „rasová teorie“ kopií judaistického blouznění vyvolenosti, je také na ní založená „rasová religiózní teorie“ pouze napodobeninou judaistického pojetí Boha a náboženství tím, že z Jahveho, Jsoucího, jediného univerzálního Boha (Weltantlitz, str. 87, 102) chce dělat židovského národního bůžka na podporu tvrzení, že Bůh („židovské“) Bible a Bůh Árijců (obdobně i Bůh té či oné rasy) jsou zásadně rozdílnými rasovými, národními a lidovými bohy. A dále se tvrdí: Náboženství je vůbec pouze produkt, forma projevu rasy, pojem Boha je jen projekcí vlastní rasové provázanosti s nebem, s absolutnem; náboženství je výtvorem člověka. Tím nejvyšším a posledním není věčné a božské, nýbrž rasová soudržnost, lidovost, národ. Je zvláštní, že tito údajně národnímu „idealismu“ sloužící „rasoví teoretici“ vůbec nepostřehli, jak vlastně jen holdují nejhrubšímu materialismu tím, že duši dávají funkci masa a krve, a z ducha dělají produkt pouhé hmoty.⁸ V tomto smyslu je pak Bible odmítána jako produkt židovské rasové soudržnosti a voláno po vložení náboženské výchovy mládeže do ruky již dávno mrtvé rasově-nacionální, pohanské víry v modly přírody. Ve stejném smyslu je pak také odmítán Kristus jako „Žid“ a Církev jako židovský sektářský výplod, nebo je případně stejně paradoxně jako svévolně reklamována jakožto arijský duchovní výtvor snahou dělat z Krista a jeho galilejských apoštolů Árijce, stavět „arijského“ Petra proti „židovskému“ Pavlovi a mnoho podobných hloupostí. A tak zatímco jedni zavrhují christianizaci Árijců jako jejich požidovšťování, jiní zase od Kristovy Církve požadují, aby podle své árijské podstaty odmítala přijímání Židů, černochů, Mongolů a dalších „nižších ras“ do svého společenství. Někteří chtějí obnovit Wotanův kult, další zase požadují zúžení světové univerzální Církve na arijskou rasovou církev nebo její rozpuštění v „křesťanských“ národních církvích. Aniž by

⁸ Autor tehdy ještě neměl jako my dnes nespočetné a očividné důkazy o záměrném a systematickém šíření takových bludných názorů a proto soudí, že zmínění „rasově-religiózní teoretici“ jednali v „dobré víře“. Takoví mezi nimi nepochybně byli a budou, ale vždy jsou nenápadně vedeni skrytými „zasvěcenci“ Satanovy synagogy; pozn. editora.

to tušili, tito „rasově-religiózní teoretici“ tím jen kopírují judaismus, na Bibli, nejvíce antijudaistickou knihu na světě, pohlížejí očima judaistů, a špatně jí chápou stejně tak jako jimi opovrhovaní a nenávidění judaisté! Proto od nás očekávají buď opuštění nebeského Otce a příklon k dávno již překonanému křesťanství staroger-mánského náboženského úpadku s wotanským polyteismem, nebo od Církve čekají, že se zpronevří skutečnému Spasiteli světa a přijme judaistické pojetí mesiáše, určeného pouze pro jednu rasu, tedy čistě národního mesiáše.

Avšak Jahve, jak spolu s judaisty soudí „rasově-religiózní teoretici“, není židovský národní bůžek (tedy ve skutečnosti „kníže tohoto světa“ pod Boží maskou), který Židům slibuje světovládu, nýbrž je pravým Bohem všech národů, jediným nebeským Otcem. A Kristus zemřel za všechny rasy a národy, i za nešťastný lid, který se pokryl Jeho krví. Kristova láska není rasový nebo národní egoismus, nýbrž Boží láska ke stvoření, z níž není vyloučen ani ten nejubožejší hříšník, je to láska, která všechny vykupuje, pokud jen chtějí, tedy také černochoy, Mongoly a dokonce i Židy. Jak píše (Řím. 10,12 ad.) svatý Pavel:

„Není zajisté rozdílu mezi Židem a pohanem, neboť jeden a týž jest Pán všech, jsa bohat pro všechny, kteří ho vzývají, vždyť každý, kdo vzývati bude jméno Hospodinovo, spasen bude.“ Nebo dále (Gal. 3,28 ad.): „Tu není Žida ani pohana, a není otroka ani svobodníka, není muže ani ženy, neboť všichni jste jeden v Kristu Ježíši. Jste-li však Kristovi, jste potomstvem Abrahamovým, dědici podle zaslíbení.“ – A tento apoštol Pavel že má být judaista?

Pouhým poukazem na židovskou rasovou soudržnost nelze odbýt odpověď na trvalou židovskou otázku a existenci judaismu všude tam, kde žijí Židé. Je skutečností, že Židé stojí v nápadném a všeobecně s odporem přijímaném rasovém protikladu ke všem ostatním národům, což však nelze vysvětlit jejich rasovou soudržností, nýbrž musí se teprve hledat její původ. Židé jsou přece ve stejném protikladu ke svým rasově blízkým příbuzným Semitům stejně tak, jako ke všem ostatním národům. „Pouze rasovní teoretici“ zde stojí bezradně. Tzv. „rasová teorie“ nevysvětluje vůbec nic, protože judaistickou rasovou soudržnost poznává jen jako existující, ne však její příčiny, jimiž by se dal vysvětlit její původ a podstata. A to je možné jen tehdy, jestliže ji chápeme takto; pak máme jasně před sebou cestu k řešení židovské otázky.

Především musíme uznat, že představa o „nižší“ a „vyšší rase“ jako o něčem takřka věčném patří do judaistického myšlenkového okruhu, avšak ta nemůže obstát před hlubším pohledem. Neexistuje žádný důkaz o existenci „nižších ras“, jež by nemohly dosáhnout vyšší kultury, ani o „vyšší rase“, která by nemohla zchátrat. Celé lidstvo, všechny rasy jsou padlé. Neexistuje jediná rasa, která by nemohla ze sebe vydat hrdiny a světce.

Naprosto také není pravda, že tzv. „nižší rasy“, například černoši, by byli od přírody mravně méněcenní, neschopní vzdělání a kultury. Přečtěme si třeba knížku „Černošská duše“⁹ od Josefa Fräbheho, misionáře v Kongu. Za základě patnáctiletých životních zkušeností v pralesích Střední Afriky o těchto dětech přírody píše:

⁹ V originále *Negerpsyche*, Freiburg 1926.

„Dejme jim systematickou školní výuku tak, jak ji máme v Evropě, a brzy se ukáže, že předčí stejně staré evropské děti, protože jejich rozum se až do šestnáctého roku života rozvíjí mnohem rychleji. Potom ovšem zůstává stejný, když mladého muže žádná škola nepřijme. V případě analfabetů to v žádné zemi není jiné. Moji žáci byli všichni již po třech měsících na školu zvyklí. Je až dojemné, že je ke mně přiváděla touha po učení, ne otcova hůl. ... Při takové touze černochoů po vzdělání je opravdu politováníhodné, že misie již nejsou vybavovány knihami a dalším školním materiálem, což by jim ostatně pomohlo i s udržováním rozpočtu na provoz, protože černí jsou ochotni dát za knihy svůj veškerý majetek. ... Protože černoši pro svůj jazyk nemají evropské písmo, neznalí lidé jim upírají vlastní literaturu. A přesto má tento přírodní národ netušené množství básní, bajek, pohádek, lyrických projevů, přísloví i eposů, jejich vyzpívání často trvá více než tři týdny. Každá vesnice má své zkušené pěvce i obratné básníky, v jejichž hlavách i ústech žije bohatá literatura a učí další schopné. Tito lidé mají mnohem lepší paměť než my Evropané, protože se snaží všechno uchovávat v hlavě, zatímco Evropané to svěřují svým knihám. ... Po patnáct let jsem putoval pralesními vesnicemi, veškerý svůj majetek jsem nechával stát na návsích a šatstvo jsem věšel venku na strom, ale nikdy jsem ani o to nejmenší nepřišel. Stačilo by to jen jednou zkusit v Evropě. ... Moji pokřtění a na křest připravovaní žáci byli osm i deset dní na cestě do misie k velkým svátkům a pak zůstávali ještě čtyři až pět týdnů. Jídlo si museli přinášet s sebou. Ani po vyčerpání svých zásob se nevraceli a raději hladověli. Říkali: ‚Přišli jsme posílit své duše výukou, modlitbou a svátostmi. Teprve pak se vrátíme domů a nasytíme i tělo.‘ ... Co jednou jasně poznali a pro co se rozhodli, šli za tím do ohně i na smrt. Důkladná výuka udělá z černochoů hrdinské křesťany“ (str. 22 ad., 147 ad.).

Fräble pak píše, jak jednou v 52 vesnicích řádili Evropané, konzštní státní úředníci, kteří chtěli mládež vytrhnout z „lenošivého vysedávání ve škole a kostele“, po více než šest týdnů mladé černochoy násilím vyváděli z kostelů i škol a veřejně je do krve bičovali. „Pak však šel jeden hlas: ‚Staří pod ranami ochabli a ruce jim zemdlely, vůle mladých však bude stále silnější a ve stále větším počtu budou chodit do školy i kostela‘“. – Mravně méněcenná, kultury neschopná „nižší rasa“?

Opravdoví křesťané, pohané a judaisté – jejich postoj k dědičné zkáze a spáse

Celé lidstvo je padlé, v tom není výjimkou žádná rasa. Avšak celé lidstvo je také vyléčitelné, schopné spasení. Rovněž judaismus i charakteristické zatvrzení Židů nejsou nepřekonatelné. Toto zatvrzení je však skutečností a znamená pouze Židům vlastní a rasově zakořeněné vystupňování dědičné hříšnosti jen u tohoto národa. Toto konstatování považují Židé za nepřátelské vůči sobě. Naprosto nesprávně! Konstatování této skutečnosti je stejně tak málo nepřátelské vůči Židům, jako konstatování upadnutí celého lidstva není nepřátelské lidstvu, případně lékařské konstatování onemocnění člověka není aktem nepřátelství vůči chorému. Právě naopak: Aby bylo možné nemocnému pomoci, musí být především stanovena správná diagnóza. Pak teprve může začít léčba.

Víme, že prvotní pád do pozemské kultury měl za následek nejen ztrátu nadpřirozené věrné podoby s Bohem, nýbrž také dědičnou zkázu a zdivočení lidské povahy, které se hříchy jednotlivce ještě stupňuje. Čím silněji se v člověku nebo v národě ozývá odpor svědomí proti zlému duchu tohoto světa a hříchu, čím pevněji se řídí dobrým duchem kultury onoho světa a orientuje se podle věčného řádu, tím více a snadněji je také překonáván vliv hříchu na povahu a kulturu, tím více se zušlechťuje a blíží ke spáse, k vykoupení. A zase obráceně: Čím slabší je v člověku nebo v národě odpor svědomí proti zlému duchu tohoto světa a hříchu, tím více se oddává zlým pozemským žádostivostem, tím intenzivnější i extenzivnější je vliv hříchu na povahu a kulturu, tím mocnější je zvrhlost a zdivočení povahy i kultury, tím více se vzdaluje od spásy.

Z toho pak vyplývá osobité, zcela ojedinělé postavení Židů v postmesiášském světě, v němž jasně vynikají tři hlavní typy lidí, ostře navzájem odlišené svým zásadně rozdílným postojem k opravdové kultuře, ke kultuře, která padlé lidstvo znovu uvádí do souladu s věčným řádem. Dále pak rozpoznatelné mezistupně těchto hlavních typů lidí jsou ve svém charakteru jen jejich více či méně nejasnou směsí.

Prvním typem jsou v Duchu svatém opravdově znovuzrození skuteční křesťané, u nichž se dědičným hříchem uspané svědomí stalo znovu živoucím a rozhodujícím, kteří se opravdově upřímně přimkli k mystickému tělu Kristovu, následují Jeho kříž, ve správném rozpoložení duše jedí ze stromu života, zažívají v sobě milost vykoupení a ve svém životě pociťují její působení. (O sféře svědomí a smyslů viz Weltantlitz, str. 283 ad.)

Druhý typ představují pohané (mezi pokřtěnými i nekřesťany). Jsou od věčného řádu zcela odvráceni k pozemskému světu, ke zbožňování přírodních projevů, pokleslí k čistě pozemským cílům a požitkům. Jejich svědomí je zcela ve stavu dědičného hříchu, ukolébáno nadvládou smyslové sféry do té míry, že není schopno rozpoznat jednotu věčného řádu. Jejich svědomí se pro nedostatek komplexnosti řečeného řádu rozpadá, ztrácí se v mnohotvárnosti dočasných jevů. Pojem Boha a morálky je jim méně než materie. Veškeré úsilí se u nich soustřeďuje na požitky. Na věčný řád a spásu má starý i moderní pohan jen lhostejně odmítavou Pilátovu

otázku: „Co je pravda?“ (Jan 18,38.) Pohan jakožto pohan neočekává Mesiáše a zaujmout postoj k mesiánské myšlence mu jeho religiózní smýšlení nepřikazuje. Sice také Mesiáše odmítá, ne však z vědomí religiózní povinnosti jako judaista, nýbrž z ponoření do pouhého materiálu, z lidského strachu, z pýchy rozumu i náboženské lhostejnosti. Je-li však pravdou a milostí do hloubi duše otřesen, procítá ze dřimoty a všechny síly jeho svědomí pak nepůsobí proti pravdě, milosti a spáse, nýbrž ve stejném směru s nimi. Obrácení nenaráží v jeho svědomí na překážky, nýbrž v něm nachází mocného podporovatele. Pohanstvo pak přijímá Spasitele, zavrženého i vlastním národem.

Zcela jinak, opačně je tomu u třetího typu, u judaistů. Zatímco pohan Pilát klade skeptickou otázku „Co je pravda?!“ a Krista, kterého poznává jako nevinného, ze zbabělé obavy o přízeň vůdců židovského národa i císaře („Propustíš-li ho, nejsi přítel císařův!“ Jan 19,12) jej vydává na smrt se slovy: „Nevinen jsem krví tohoto spravedlivého, vy se hleďte!“¹⁰ (Matouš 27,24), ba dokonce i když „seděl na soudné stolici, vzkázala mu manželka jeho: „Nic neměj s tímto spravedlivým, neboť jsem dnes ve snách mnoho vytrpěla pro něho!““ (Matouš 27,19) – Avšak Židé, podněcováni velekněžími a staršími, křičí v zuřivé nenávisti a dychtivosti zabít: „Ukřižuj ho! ... Krev jeho na nás i na naše děti!“ – V tomto zásadně rozdílném postoji k zavraždění Mesiáše je nejlépe vidět hluboký protiklad mezi pohanstvem a judaismem.

Judaismu není smysly pozorovatelný svět ve své mnohotvárnosti božský, nýbrž velmi se blíží skutečnému pojmu nadpozemského věčného řádu, protože věří v jednoho Boha a svět chápe jako Jeho stvoření. Avšak judaistický pojem vše sjednocujícího absolutního řádu je následující: „Mně, vyvolenému lidu, můj Bůh zaručil (pozemsky chápanou) světovládu, protože jsem ze sémě Abrahámovy a zůstávám věrný úmluvě dodržováním „tradic předků.““ – V Božím zákonu žijící duch je smyslovou kulturou zaujatým judaistům cizí a nesrozumitelný! Na místo ducha Božích přikázání nastoupila litera „tradic předků“, dodržování čistě vnějších a povrchních obyčejů. Na místo Jahveho se dostala prázdňá maska Boha. Nakonec pak byl pojem o Bohu a jeho svatém řádu podřízen bludné myšlence vyvolenosti k pozemskému panování, k opoře a ospravedlnění pouhé smyslové kultury. Bůh je sice uznáván, ale je z něj udělán Bůh, který vyvolencům slouží jen ke službě mamonu. Na místo Jahveho, skryt za jeho maskou, nastoupil „kníže tohoto světa“. Sám Kristus to říká judaistům (Jan 8,41 ad.): „Vy činíte skutky otce svého.“ I řekli mu: „... Máme jednoho Otce, Boha.“ Ježíš tedy jim řekl: „Kdyby vaším otcem byl (pravý) Bůh, milovali byste mě, neboť já jsem z Boha vyšel a přišel. ... **Vy jste z otce ďábla** a chcete činiti žádosti otce svého.“ – A tohoto otce, ďábla, nazývají judaisté svým Bohem!

Z takového sloučení smyslové kultury s kulturou svědomí, postaveného na působení démonické maškarády, však získává potřeba svědomí své uspokojení. Svědomí se svou špatnou žádostivostí působí ve stejném směru a s psychologickou nezbytností vede k odvržení pravého Mesiáše a Jeho spásy, k souhlasu s Jeho zavražděním. Takto se veškerý život duše i svědomí zarputile věřících judaistů stává

¹⁰ Zde ve smyslu „vaše věc“, „starejte se sami“; pozn. překl.

ryzí kulturou horoucně fanatické, religiózně posvěcené a přece znovu zakuklené dychtivosti po uskutečnění svých pozemských očekávání, a rovněž tak horoucně fanatického, religiózně posvěceného a mnohonásobně zamaskovaného odmítání Krista i křesťanství. Důsledně myslící judaisté jsou si toho jasně vědomi, u věřící většiny judaistů je to spíše podvědomé. U potomků judaistů, odpadlých od přísné národní víry, jde často o důsledek zděděných rasových vloh a tradičního smýšlení.

A tak zatímco pohan je hnán požitkářstvím, žije judaista v bezradné a přísné (domnělé) službě svému Bohu a svému vyvolení. Síly jeho svědomí jsou živé a vždy napjaté, ale obráceně zaměřené: Stojí ve službě religiózně zakuklené vezdejší kultury a rozporu s Kristem, s vykoupením. Judaista neslouží tak jako pohan vezdejší kultuře z požitkářství a lhostejnosti vůči spáse, nýbrž z (převráceného) přesvědčení svého svědomí. (Tím je judaismus jedním z hlavních zdrojů moderního kapitalismu, jak je ukázáno v mé knize.)¹¹ Judaista věří na svého mesiáše a touží po něm, ale jeho pojetí mesiášství je zcela opačné křesťanskému. Tedy opak, protiklad, který je jasně vidět v rozporu mezi rozmluvou Krista s pokušitelem a judaistickými představami mesiáše světských žádostí (Matouš 10).

Obě tato pojetí Mesiáše zde stojí vedle sebe jako dva extrémní a současně o veškerém bytí dvou antipodů rozhodující protiklady. Skála proti skále! Nebo také, jak to vyjadřuje (Ž 118,22) žalmista: „Kámen, jež zavrhli stavitelé, stal se kamenem úhelným.“ V obou řečených protikladech křesťanství a judaismu dosáhly dvě mocnosti i jejich zápasy dokonalého výrazu nejhlubšího a posledního smyslu celých světových dějin. Judaismu proto připadá úloha být nositelem živoucího a bojujícího protikřesťanství. Pohaní jsou pak v tomto boji pouze jím vedenými pomocnými sbory. Avšak v judaismu logicky i historicky žije „povolání“ k protikřesťanství, povolání s negativním předznamenáním, a tím i přinejmenším ke spolutcovství a vůdcovství moderních rozkladných novopohanských proudů.

Jestliže se k věřícímu Židovstvu přiblíží křesťanská pravda, milost a spása, to pak poháněno svými smysly i (scestným) svědomím napne všechny síly k zběsilému odmítání a odboji. Obrácení a náprava narážejí v jeho svědomí na největší, téměř nepřekonatelné překážky (na rozdíl od svědomí pohanů, které již jednou probuzeno, spolupůsobí ve směru spásy).

Již sama tato skutečnost vrhá světlo na židovský rasový problém. Případ je podobný tomu, jaký se nám ukazuje v problému dědičného hříchu, který zcela obecně, vyvolán do života duchovním procesem prvotního hříchu a jeho důsledků, v sobě zahrnuje neblahé dědičné sklony. Také zde se jedná – ovšem v rámci již daných všeobecných hříšných sklonů – o zvláštní, v utváření genotypu z duchovního stavu ojedinelé náboženské přesvědčení (a znovu s praktickými důsledky pro život).

¹¹ *Revision der modernen Wirtschaftsauffassung (Revize moderního hospodářského pojetí)*, 6. kn.

Vtělené náboženství Talmudu

Judaismus již nachází dědičným hříchem zkaženou lidskou povahu. Čistě pozemské, materiální smýšlení, špatné žádosti a touha po majetku i požitku jsou obecným dědičným zlem lidstva, jímž jsou zatíženi nejen Židé, nýbrž všichni lidé. Ale pouze pyšný judaistický blud, předem ospravedlněný a posvěcený pokrevním původem od Abraháma, si dokáže namlouvat, že jenom „nižší rasy“ jsou zatíženy pozemskými tužbami a hříchy, kdežto jeho vlastní „ušlechtilá“ rasa je jich prostá. Rasově svérázně podmíněné judaistické umocňování a setrvávání v prvotním hříchu může proto trvat pouze ve zvláštním a jen Židům vlastním způsobu (obecně lidské) dědičné hříšnosti.

Z časů patriarchů neznáme žádný příznak judaismu. „Rasovými teoretiky“ ve prospěch jejich tvrzení uváděná hříšnost patriarchů není specificky judaistická, nýbrž obecně lidská. V Egyptě se Jákobův rod stal národem. Také zde ještě není žádný příznak judaismu. Chování do Egypta prodaného Jákobova syna Josefa během velkého sedmiletého hladomoru se teoretici snaží interpretovat v opačném smyslu hamižného judaismu. Josef totiž jako faraónův místodržící využil všeobecné nouze k zadlužení celé země panovníkovi tím, že za obilí z královských sýpek požadoval od obyvatel jejich dobytek, pole i ostatní majetek. Poté jim polnosti s příslušenstvím vrátil s povinností pracovat na nich a pátou část sklizně odevzdávat faraónovi. Proces zavádění feudalismu však naprosto není ničím judaistickým; více či méně násilné metody se vyskytovaly také u mnoha jiných národů. Naproti tomu má judaismus velice blízko k tanci kolem zlatého telete na úpatí Sinaje. Tele, případně dobytče, je na jistých stupních kultury ztělesněním bohatství. V důsledku toho byl dobytek často měřítkem hodnot, penězi. Odtud také pochází latinské jméno pro peníze *pecunia* (od *pecus*, dobytek).¹² Vyzývání telete tedy bylo vyzváním modly mamonu, avšak Mojžíš je krvavě potrestal. Desatero přikázání a Mojžíšovo zákonodárství jsou všechno jiné než judaistické,¹³ přestože jsou snahy interpretovat mojžíšský zákon o příbuzenské plemenitbě judaisticky, což je nepřipustné, protože jsou pro něj směrodatné jiné důvody: Měl zabránit pronikání pohanských dědičných vloh a smýšlení do Božího lidu.¹⁴ Po dobytí Kanáanu zůstal hebrejský národ rolnickým lidem po celé období soudců, tedy plné pŕltisíciletí. Palestinský obchod byl tehdy zcela v rukou pohanů, Kananejců a Féničanů. Ovšem i v této šťastné době Hebrejců se u nich ukazuje mnoho pohanského a hříšného, avšak rozhodující obrat k judaismu, odpad od izraelitství, přišel teprve kolem roku 1000 př. Kr. posledním soudcem Samuelem vyřčenou touhou po světském, pozemském králi.

¹² Srv. *Oeconomia perennis*, 1. Bd, S. 254. – Mimochodem, české slovo „dobytek“ znamenalo podle původu i složení slova každou dobytou, vyzískanou věc, tedy movitý majetek; pozn. překl.

¹³ Srv. *Oeconomia perennis*, str. 146 ad.

¹⁴ *Weltantlitz*, str. 398 ad.

„Vždyť nezavrhlí tebe, ale zavrhlí mne, abych nad nimi nekraloval,“ říká Jahve Samuelovi (1. Samuel 8,7). Od teokracie, od nadpozemské myšlenky se obrátili k čistě pozemskému usilování o moc, a přesto se domnívali jednat ve smyslu svého vyvolení. Od té chvíle začal rychle rašit judaismus, liberalismus a kapitalismus: Saulova doba je typickou érou liberálně kapitalistického hospodářského rozkvětu, ale také tomu odpovídajícího religiózního a mravního úpadku, který proroci napadali ohnivými žalobami a výčtem trestů. „Kananejce (kramář, kšeftař a čachrář) je Efraim (lid říše Izrael, Židé), v ruce má falešná závaží, rád klame. A říká: Eh co, zbohatl jsem, získal jsem si jmění, našel jsem svou modlu (kapitalistický princip zisku, který mě chrání a ospravedlňuje). Na ničem, čeho jsem nabyl, nelze shledat hříšnou nepravost“ – tak volá v 8. století př. Kr. prorok Ozeáš (12,7 ad.) – a přitom se judaisté domnívají být Abrahámem ospravedlněným, bohulibým a Jahvem ke světovládě určeným lidem.¹⁵

Podíváme-li se na rasové skutečnosti výše vylíčeného období, pak ihned vidíme, že nemůže být řeči o nějaké čistě semitsko-abrahámské rasové soudržnosti. Stačí zde jen poukázat na skutečnost, že kmenový náčelník Juda měl za ženu dceru Kananejce Šuy a že dva kmenoví pohlaváři Menaše (Manasse) a Efraim byli synové egyptského vicekrále Josefa a jeho ženy, dcery Tes-en-Neita (Asenetha), egyptského velekněze Putifara. V Egyptě, stejně jako po dobytí Kanáanu, se dostalo mnoho cizorodé krve do žil hebrejského národa. Podle všeho v ní byl značný podíl předasijských rasových prvků; od nich pocházejí již dávno mezi Židy ne právě vzácně se vyskytující modré oči a světlé nebo ryšavé vlasy, které dnes jak známo platí za typicky árijské („nordické“) rasové atributy, ale nacházely se již u přechodových ras relativně mladé „nordické“ rasy. Nelze pochybovat o tom, že již před velkým rozptýlením v syrském a babylónském zajetí (8. a 9. století př. Kr.) byl hebrejský národ rasovou směsí. (Ostatně již před zmíněnými masovými deportacemi žilo mnoho Hebrejců v cizině.) Rozptýlení samozřejmě jen napomohlo dalšímu přílivu cizí krve. Teprve po částečném návratu z babylónského zajetí bylo palestinské Židovstvo poměrně přísně uzavřeno přílivu cizí krve zákonodárstvím Nehemjáše (5. století př. Kr.), který byl dosazen za perského místodržícího Judeje. Od té doby se vystupňoval všežidovský, specificky judaistický nacionalismus v důsledku téměř nepřetržité cizovlády až po zkázu Jeruzaléma (70 po Kr.). Velice pevně byly utaženy obruče zákonů o incestu. Religiózní i rasová hrdost pravého judaisty, jeho nenávisť vůči cizincům i opovrhování góji (Nežidy) účinně bránily míšení. Od časů Nehemjáše pak přišel pouze jedenkrát – ovšem zřejmě vydatný – příliv cizí krve, když se v 8. a 9. století po Kristu přimkla k východnímu Židovstvu (aškenázům) značná část tureckého národa Chazarů v jižním Rusku. V 10. století dokonce existoval židovský chakan (král) velké chazarské říše. Jižní Židé (sefardi, spaniolové), kteří se přísně separovali, proto s nechutí shlíželi na východní „míšence“. Avšak vůči všem ostatním národům se celé Židovstvo, byť se i stalo pohanským, udrželo jako solidární národní jednota.

Tím máme před sebou dvojí skutečnost, že totiž z rasové směsi vznikla na jedné straně rasa s výraznými tělesnými rysy míšenců, avšak na druhé straně zjevně du-

¹⁵ Tento vývoj podrobně líčí moje *Oeconomia perennis*, díl 1, str. 156 ad.

chovně jednotná nová rasa. Tedy smíšená rasa s tak silnou a pronikavou psychickou jednotností a výkonností, že rasová psýcha vtiskla svou pečeť i jejímu tělu tím, že všechny dílčí tělesné atributy semitské, hamitské, jafetské, černošské, předasijské tatarské i mongoloidní rasy zpitvořila do zcela určitého celku, příznačně cynicky dychtivého, takže jej cvičené oko téměř vždy rozpozná podle jeho vnějšího rasového typu, který nelze zřetelněji charakterizovat lépe než poukazem na fakt, že Mefistofela není možné zobrazit jinak než židovským obličejem.¹⁶ Je zde tedy smíšená rasa, jednotně zcela ojedinělá, vykazující typicky svérázný psychický postoj k bohatstvím tohoto světa, a stejně tak typicky svérázná schopnostmi k jejich získávání, takže se Židé v průběhu dějin stali zcela národem peněz.¹⁷ Smíšená rasa, která však vzdor svému pestrému míšení krve sama sebe považuje za jednotně abrahámskou ušlechtilou rasu, povolanou ke světovládě a proto také všem ostatním národům nepřátelskou, považující je za své přirozené otroky a plným právem je vykořisťující penězi i lichvou.

Židovstvo je rovněž zcela ojedinělý fenomén lidských dějin i v tom ohledu, že se vzdor svému původnímu rasovému míšení i přinejmenším 2 500letému rozptýlení mezi všemi národy světa udrželo jako jednotná a živoucí rasa. Je to totiž proti všem jinak všude platným etnologickým zákonům. Jaký to skutečně podivuhodný jev, tento Ahasver, který jako živý památník vraždy Mesiáše bez odpočinku a klidu putuje staletími, nemůže zemřít, všude je obávaný a nežádoucí cizinec, všude ohrožující kulturu, svobodu, zdravý řád a dobré mravy, a podíravající náboženství i stát, otravující vědu, umění i hospodářství, rozkládající společnost, milující peníze a revolty, podněcující vzájemnou nenávisť národů, všechny trýznící a svou tíživou despotií nesnesitelně mučící i sám sebe.

A nyní další zvláštní skutečnost: Odmysleme si všechny rasové rozdíly v Židovstvu – co potom zůstane jiného jako zásadní rasová soudržnost tohoto národa? *Judaismus*, komplex lidstvu a spáse nebezpečných žádostivostí i velice živé duchovnosti. Jeho jádrem je judaistická religiozita a jeho nejniternější podstatou je vyzývání „knížete tohoto světa“, jemuž Kristus řekl: „Odejdi, Satane!“ – Jeho kodiřfakaci našel protiizraelitský a protimojišský judaismus hlavně v Talmudu, ve své skutečné učebnici, velké sbírce rabínského učení z let 200 před až 500 po Kristu.

Jak se však hebrejská rasová směsice stala novou rasou judaistů?

Především musíme vyjít z toho, že hebrejský lid se zpočátku, totiž v době svého utváření v národ (v Egyptě) i po celou dobu soudců do r. 1000 př. Kr.) rasově podstatně nelišil od ras a národů, z nichž byl smíšen. Do té doby skutečné izraelitství, i když nepočtené, mělo svým duchovním a kulturním životem trvalou převahu, bylo vůdčím prvkem. Desatero přikázání i mojišské zákonodárství byly uznávány a autority celkově dbaly na jejich dodržování. S příchodem královské éry začali

¹⁶ *Slovník spisovného jazyka českého*: Mefistofeles: 1. ďábel, Faustův průvodce, 2. ironický, skeptický, škodolibý člověk.

¹⁷ Jak podrobně ukazují ve 3. dílu své knihy *Revision der modernen Wirtschaftsauffassung (Revize moderního hospodářského pojetí)*.

v hebrejském národě nabývat rozhodující převahy lidé smyslovosti nad lidmi svědomí. Na desatero přikázání se přestalo dbát a stejně tak málo na Mojžíšův zákon, který dokonce dočasně upadl úplně v zapomnění. Začal nejhlubší religiózní, mravní, hospodářský i obecně kulturní úpadek. Židovský národ se svým způsobem života téměř nelišil od zatím ještě v pohanství bloudících národů – na své, nyní ovšem už jen zcela pozemsky chápané vyvolenosti však lpěl pevně dál. A v této době (ale teprve teď!) se objevují – jako nejdůležitější představitelé malého kroužku izraelitství – proroci, kteří kážou národu své poselství, zvěstují mu Boží soud a sklízíjí za to pronásledování i mučednickou smrt. Jak proroci stále znovu dosvědčují, bylo i kněžstvo s rabinátem zasaženo všeobecnou zkázou. Čím hlouběji národ klesal, tím pevněji se usazovala domýšlivost judaistické vyvolenosti. Je bez dalšího jasné, jakých rozměrů musely dosáhnout zlé žádostivosti v důsledku umlčování svědomí klamnou představou vyvolení, která Židům předstírala vlastní bohulibost v bezbožném a čistě smyslovém životě. Zvláště pak v jednom směru se jejich zlé žádostivosti důsledkem převrácené orientace svědomí vystupňovaly až do nesmírné nespoutanosti. Bludná představa, že Bůh svému vyvolenému národu určil všechny ostatní národy za otroky a jejich majetky přidělil Židům jako kořist, se musela zákonitě rozvinout v divokou nenávist, nevraživé opovrhování a nezměrnou bezohlednost vůči všem ostatním národům, které se utiskovatelům bránily a tím jim překážely v uplatnění jejich domněle Bohem daného práva. Zvláště pak se musela vystupňovat až k neslýchané divokosti hamižnost Židů, protože ti byli mezi národy v menšině, což je podněcovalo k užívání všech lstí a záludností, zchytralostí, zloby i pomstychtivosti, jakých jsou vůbec lidé schopni. Nejen jednotlivci, nýbrž celý národ judaistů, který tvořil ohroženou, avšak ryze pozemsky orientovanou minoritu, musel bezpodmínečně smýšlet solidárně a navzájem se podporovat a chránit. A to nejen občas, nýbrž po staletí, po tisíciletí! Hřešili ovšem i Nežidé, i oni ve své pokleslosti měli v sobě stimul sobectví, lakoty, panovačnosti a sklonu k vykořisťování ostatních. Také oni holdovali čistě smyslovému životu, i oni tyranizovali, lichvařili, podváděli a korumpovali. Jakmile se však v nich hnulo svědomí, stavělo se hříchu na odpor, působilo jako zábrana hříšnosti. Zcela naopak u judaistů. Jim každý čin poškození práv Nežidů, akt proti nim zaměřené hamižnosti a jejich bezohledné okrádání lstí i násilím připadalo jako bohulibé, svaté dílo, jako svědomím dovolený, podporovaný a věrným dodržováním úmluvy posvěcený a odměňovaný dobrý čin ve službách Bohu.

Nejvýznamnější hospodářský historik současnosti, profesor Werner Sombart, názorně píše:¹⁸

„Tradice (judaisticko-rabínská; A. O) je naučila, že se cizincům **má** půjčovat na lichvářský úrok. V této formě také příkaz přešel do Šulchan aruchu pod č. 198. (Tuto prakticky nejdůležitější příručku rabínských právních ustanovení a religiózních obyčejů sepsal Josef Caro [1488-1575], poprvé byla tištěna 1565; A. O.). Moderní rabíni, jimž jsou jasná ustanovení židovského práva o cizincích nepohodlná – a proč vlastně? – se je pokoušejí oslabit následujícím tvrzením: ‚Cizinci‘ ve smyslu 198. přikázání nejsou všichni Neži-

¹⁸ *Die Juden und das Wirtschaftsleben (Židé a hospodářský život)*, Lipsko 1911, str. 286 ad.

dé, nýbrž jen ‚pohani‘, ‚modláři‘. (Odhlédneme-li od toho, že každý, kdo nepochází z Abrahámovy krve, automaticky platí za góje, za cizince, označují rabíni i jejich Talmud křesťany výslovně za modláře, protože vzývají Krista, který je podle rabínsko-talmudského učení přece pouhý člověk; A. O.). Vždy však bylo velmi sporné (ale jen v rabínské rabulistice! A. O.), kdo patří k jednomu, a kdo k druhým. A věřící, který si například 198. přikázání vtiskl do paměti, na takové subtilní rozlišování učených rabínů příliš nedbal: Jemu stačilo, že muž, kterému půjčil na úrok, nebyl Žid, bližní, nýbrž gój. Ale pomysleme, jen pomysleme: V jak zcela jiné situaci se nacházel zbožný Žid než zbožný křesťan v oněch časech, kdy se půjčování peněz rozšířilo po celé Evropě a pomalu se z něj rodil kapitalismus. Zbožný křesťan, který se provinil lichvou, bude na smrtelné posteli trýzněn lítostí a hotov zřící se všeho, co vlastní, protože neprávem nabyté jej trápí. Naproti tomu zbožný Žid, když se přiblíží konec jeho života, pohlíží s uspokojením a zalíbením na k prasknutí naplněné truhlice a skříně, do nichž nahromadil zlaťáky, které za svého dlouhého života odebral chudým křesťanům i chudým muslimům. Je to podívaná, která dokáže oblažit jeho zbožné srdce, neboť na každý váček zlaťáků, který je tam uzamčen, nahlíží jako na oběť, přinesenou svému Bohu.“

Vezmeme-li si na pomoc vědu o dědičnosti,¹⁹ pak z ní vyplývá dvojí možnost k výchově judaistické rasy. Při tom je samozřejmě vyloučeno přistoupení nových vloh – ledaže bychom připustili, že byly v zárodečné formě již přítomny v dědičných vlohách a u Židů se vnějšími podněty a podmínkami později ještě zaktualizovaly a rozvinuly, protože byly tak jako tak skrytě přítomny v dědičné výbavě lidstva. Takový předpoklad je však ohledně věcné správnosti nejen neprokazatelný, nýbrž i zbytečný, protože tři v oblasti dědičnosti tak mocně působící faktory zvrácenosti, příbuzenské plemenitby a výběru postačují pro zmíněné vysvětlení.

Víme, že prvotní hřích – přestože v zásadě duchovní, duševní zkaženost – se v důsledku vzájemného určení duše a těla²⁰ i svými následky odrazil ve způsobu života k dědičné zkaženosti naší povahy. Víme, že i osobní hřích, pokračování prvotního hříchu, jako další corruptio, zkáza duše, působí zhoubně a degenerativně na dědičnou výbavu. Na celý národ uvalený a po staletí a tisíciletí trávající a jeho duchovní konstituci i způsob života do hloubky ovládající stav svědomí i sexuální život, jakým je judaismus, nemohl zůstat omezený na jednotlivce ani nechat nedotčenou dědičnou výbavu, nýbrž musel mít na ni pustošivý účinek. Mohutná duchovní hnutí (jako např. religiózní organizace, státní a vojenské převraty a nebo národní život smrtelně ohrožující procesy) patří přece k takovým otřesům, které podobně jako zemětřesení mají za následek ztrátu půdy pod nohama. Zmíněné otřesy zasahují člověka, lidstvo do největších hloubek. V podstatě judaistická hříšnost, která se vyvinula z falešného přeludu vyvolení, z nehodného požití ovoce stromu života, vedla pak u národa k pseudoreligióznímu egoismu svědomí a

¹⁹ Všechno potřebné k pochopení našeho problému je řečeno v „Weltantlitz“, zvl. na str. 175 ad.

²⁰ *Weltantlitz*, str. 371 ad.

hříšnému, neřestnému a zhojbnému smýšlení během staletí a tisíciletí. To potom muselo mít za následek vystupňování zvrácenosti i dědičné výbavy v určitém směru, které se v židovské rase staly zcela zjevnými. A že judaismus takto skutečně působil, dokazuje již nepopíratelná skutečnost, že on, a právě jenom on byl rasotvorným fermentem v hebrejské rasově směsi, že z řečené směsi zformoval novou, jednotnou židovskou rasu.

K tomu judaismus našel účinnou podporu v příbuzenské plemenitbě a výběru. K představě o jejich rasotvorném významu si stačí připomenout práci pěstitelů rostlin a zvířat, která – odhlédneme-li od podpůrných okolností a podnětů – spočívá zcela a výhradně v pečlivé příbuzenské plemenitbě a výběru.

Příbuzenská plemenitba Hebrejců tehdy ještě spočívala na pravé myšlence vyvolení, a v tomto smyslu byla mojžíšským zákonodárstvím myšlena jako výchova pro příchod Mesiáše!²¹ A právě v tomto směru byla jen neúplně dodržována většinou národa po dlouhý čas, totiž až do Nehemijáše. Ten po návratu z babylónského zajetí ve své proselytské horlivosti obnovil staré mojžíšské zákony o příbuzenské plemenitbě a od té doby se právě z judaismu vyšlé pohnutky staraly o jejich praktické dodržování lépe, než jak to dříve dokázaly pravé religiózní důvody. A protože judaisté mnohem toužebněji očekávali údajně jim přislíbenou politickou světovládu nad nenáviděnými cizími národy skrze tělesný původ od Abraháma, stal se jim národní egoismus nejsilnější motivací pro pečlivé udržování v čistotě. Pokud by se totiž ztratil, zmizelo by i ono domnělé vyvolení. V důsledku toho, ale i pro své pyšné představy o vlastním vyvolení a opovrhování nečistými, nevyvolenými národy, uzavřel se šovinisticky smýšlející židovský národ rasově téměř zcela všem ostatním národům. Příbuzenská plemenitba však jak známo na jedné straně v důsledku vyhýbání se vyrovnávacím příměsím vytváří intenzivní specifické rasové zvláštnosti uzavřené rasy, na druhé straně ovšem také při křížení s cizím dědičným základem zpravidla recesivně přetrvávají degenerativní vlohy, protože ty jsou dominantní spojením obou dědičných směrů, z otcovy i matčiny strany. Tak muselo důsledkem od Nehemjáše až dodnes, tedy po téměř 2 500 let (s výjimkou chazarské invaze) dodržovaného příbuzenského šlechtění, docházet mezi Hebrejci ke stále všeobecnější a naprosté dominanci specificky judaistické rasové soudržnosti. (Je vhodné znovu připomenout, že tyto biologické procesy jsou zcela jasné z příslušných vývodů v knize „Weltantlitz“.)

Zmíněný proces utváření rasy byl konečně vydatně podporován také třetím formovacím faktorem výběru. Během celých dějin hebrejského národa můžeme sledovat značný odliv krve do hostitelských národů, zvláště když se od Mojžíšových časů usídlili Hebrejci v Palestině, ale již dříve i později v diaspoře, kdy se po roce 70 po. Kr. stali národem bez domova. Od syrského a babylónského zajetí (8. a 6. století před Kr.) byl zmíněný odliv stále značnější. Nebýt toho, nebylo by možné, že se z věřícího jádra až dodnes mimořádně plodného hebrejského lidu přesto nikdy nestal velký národ, a to i vzdor jeho dnešní vládnoucí finanční moci, a zůstává malým národem o 15 až 16 milionech duší. Moderní bezvěrecká (a nepochybně hlavně z toho důvodu) vymírající část Židovstva nám jako zdviženým prstem uka-

²¹ *Weltantlitz*, str. 398.

zuje tímto směrem: Jak je již v povaze věci, vždy se ze svazku vylučuje ta část hebrejského národa, která je podle ducha a vloh spojena s pevným jádrem židovského národa jen volně nebo vůbec ne. Zřetelně se zde projevují tři fáze. 1. V časech dominace izraelitství mezi Hebrejci jsou vylučovány religiózně lhostejné, zpohanštělé prvky. 2. Od počátku nadvlády a stále mocnějšího rozmachu judaismu (od r. 1000 př. Kr.) tento proces pokračoval až do dnešního dne ohledně vylučování jak z izraelitského, tak talmudského Židovstva. 3. Od religiózně-národní roztržky mezi izraelity a judaisty, k níž došlo v důsledku zavržení Mesiáše většinou židovského lidu i jeho zákonnou reprezentací, se národ rozštěpil na dvě části. Menší, izraelitská část se rázně přidala na stranu ukřižovaného Mesiáše, přimkla se k prvním křesťanským obcím a tím se vyloučila ze Židovstva. Mnohem větší, judaistická část, žila dál jako protimesiášské, protikřesťanské Židovstvo.

Tři zmíněné fáze výběru mají pro řešení našeho problému zřetelně rozdílný význam. První fáze znamená vyloučení smýšlení a jemu odpovídajících dědičných vloh z hebrejského národa, jímž se očistil od pohanských prvků a tedy se religiózně i rasově povznesl. Druhá fáze znamená jak pro izraelitství, tak pro judaismus religiózně-rasovou očistu; byla tedy v předmesiášském čase rasově-religiózního protikladu v hebrejském národě prospěšná a vytvářela tak nadcházející nezbytné rozštěpení a odloučení. Naprosto rozhodující a v jistém smyslu základním významem pro judaistickou rasu byla třetí fáze výběru. Vyloučením izraelitsko-křesťanského smýšlení a dědičných vloh ze židovského národa se až dosud jen převládající judaistická rasová soudržnost stala výhradní a jedině platnou. Vlastně teprve tím dosáhla judaistická rasa své pěstitelské čistoty a naprosté zralosti k petrifikaci. Od té doby sice stále ještě existuje pokračující výrazná infiltrace do pohanství, spojená s judaistickou infekcí ostatních národů, avšak opravdu upřímné obrácení Žida ke spojení s mystickým Tělem Kristovým je velice vzácné, a proto také tito neofyté, nadále pevně vězící v přirozené a intenzivní židovské rasové soudržnosti, nejsou právě zanedbatelným nebezpečím pro Církev i křesťanské národy, jak nás učí nespočetné zkušenosti.

Nepochybně byli a jsou upřímně a z hloubi srdce obrácení Židé, zvláště takoví, kteří pro Boží říši vykonali velké věci. Například uvedu apoštola Pavla, Johanna Pfefferkorna (16. století), který proslul svým vystoupením za zničení judaistických židovských knih ve sporu s německým humanistou Reuchlinem, dále vídeňského kapitulního kazatele u sv. Štěpána, Johanna Emanuela Veitha, a konečně třeba horlivého kněze a zakladatele mariánského řádu, Teodora Ratisbonnea, ve Francii (19. století). (Mimochodem, tyto skutečnosti jen potvrzují objev nauky o dědičnosti o rozložení a kombinacích dědičných vloh. Řečeno obrazně, ne každý Žid je fenotypicky stoprocentní Žid; existují také osmdesáti, padesáti, třiceti i desetiprocentní Židé.) Odstrašujícím příkladem nebezpečí židovské krve je naopak pomocí simonie k papežské hodnosti povznesený marranský potomek Alexandr VI. Borgia. Jezuitský řád věděl velice dobře, co dělá, když jako tovaryšstvo na obranu Církvě vložil do své konstituce ustanovení, že každý z uchazečů o přijetí do řádu musí prokázat, že je až do čtvrtého pokolení potomkem křesťanů. Požadavku „rasových teoretiků“ na úplné uzavření svých bran Židům ovšem Církev nesmí nikdy vyhovět. Přesto však jak Církev, tak její věřící i upřímně obrácení Židé nikdy nezapomínali, že

křest Žida je křtem člověka zatíženého nebezpečnými dědičnými prvky, kterého je možné přijmout do společenství křesťanů jen s nejvyšší opatrností, a on sám musí počítat s tím, že se setká s mnohem větší nedůvěrou než každý jiný člověk, a také že musí žít po svém duchovním uzdravení pokorně a nesnažit se dosáhnout v Církvi a křesťanstvu vůdčích postavení.

Židé, lhostejno zda judaisticky věřící nebo pohansky bezvěreční, mohou být do společenství a kultury křesťanů připuštěni pouze s vědomím vždy hrozící otravy a rozkladu. Církev v časech svého nejsilnějšího vlivu na veškerý život i největšího rozvoje moci Židy chránila před neodůvodněným pronásledováním a zbytečnou krutostí. Současně však vydávala nejpřísnější zákony k vylučování Židů ze společenského a kulturního života křesťanů, usilovala o zamezení židovského vlivu na vědecký, umělecký, společenský i politický život křesťanstva, a jen nerada trpěla hospodářský styk křesťanů se Židy, přestože i zde byla nepřekročitelná propast, jak je zřejmá z protikladu mezi kanonickým zákazem braní úroků a židovskou lichvou.²² Církev zaručovala Židům naprostou svobodu v rámci jejich židovských komunit a kultury. Současně však křesťanům zakazovala co možná styk se Židy a jim zase nedovolovala přístup do křesťanské kulturní oblasti, pokud se nechtěli upřímně obrátit ke křesťanství. Křesťanstvo, které si tak nepočíná, se samo vzdává vlastního života, svobody i kultury, protože pro něj může být jen Kristus pravou cestou života, a ne současně i „kníže tohoto světa“. Neexistuje žádná možnost kulturní a životní pospolitosti mezi Bohem a ďáblem, mezi mystickým Tělem Kristovým a národem, jehož podstatou a rasou je zavržení Krista. Historicky nejnovějším důkazem toho je rozkladná práce, kterou Židé od své tzv. emancipace (skrže dědičný hřích zvráceně chápaným liberalismem) ukázali r. 1789 ve Francii, 1848 ve Střední Evropě a 1917 v Rusku. Vypadá to, jako by Nežidé byli také nakaženi religiózně-mravní chorobou, a nakaženi do té míry, že se neumějí vyrovnat se židovskou infekcí. Pokud někdo onemocní cholerou, neopravňuje to přece k jeho nakažení i morem. Není to bezcitnost, nýbrž povinná opatrnost, když se nemocný morem izoluje, aniž by se mu tím upírala láskou přikázaná pomoc a soucit. Nežidé, a dokonce ani křesťané, nejsou proti judaistické infekci imunní. Dokazují to mnozí židovským duchem posedlí Nežidé, dosvědčují to požidovštění celé západní civilizace!

Ted' již rozumíme, jak je možné, že Židé – v rozporu se svým postavením mimo středověkou kulturu nadpozemského světa – museli ve své moderní mamonistické kultuře dospět ke svému světovláděmu, ponejvíce hospodářským životem určenému postavení (aniž by tím ovšem dosáhli klidu a štěstí). Jistě nijak maličerný kulturní filosof Goethe se vyjádřil o výchově dětí ke křesťanství takto: „V tomto smyslu netrpíme mezi sebou žádného Žida; jak bychom mu měli popřávat podíl na nejvyšší kultuře, jejíž původ popírá?“ – Kdyby býval měl Goethe tehdy před očima působení židovské emancipace, jistě by vyjádřil ještě zřetelněji to, co chtěl vlastně říci: Jak jej můžeme v této kultuře trpět?

²² Srv. *Oeconomia perennis*, 1. díl, str. 159 ad., i celý díl 2., zvláště str. 53 ad.

Jak je pro křesťanskou kulturu bytostně nemožné takové strpění, dosvědčuje bystrozraký Žid a prorok „vědeckého socialismu“ Karel Mardochaj-Marx roku 1844 v pařížských „Německo-francouzských ročenkách“ (str. 209 ad.), kde píše o „praktické vládě Židovstva nad křesťanským světem“ takto:

„Žid se emancipoval na židovský způsob nejen tím, že si přivlastnil finanční moc, nýbrž především tak, že se skrze něj i bez něj peníze staly světovou mocností a praktický duch Žida se stal praktickým duchem křesťanských národů. Židé se emancipovali do té míry, jako se křesťané stali Židy. ... Teprve nyní mohlo Židovstvo dospět k všeobecnému panství, na odcizeného člověka vložít břemeno egoistických potřeb a udělat z něj předmět kšeftaření. ... Žid jako mimořádný člen v občanské (kapitalistické, A. O.) společnosti je v ní zvláštním projevem Židovstva. ... Židovstvo dosahuje svého vrcholu dovršením občanské společnosti.“

Je jasné, že když se hostitelské národy Židům a jejich kultuře přizpůsobí, musejí podlehnout v konkurenci s nimi, a to nejdříve v (kapitalistickém) hospodářství a poté v celém kulturním životě. Jak by mohli Nežidé proti svému svědomí úspěšněji sloužit mamonu než Židé, u nichž je taková služba základní ve svědomí i v rase?

Z početných pojednání Karla svobodného pána Vogelsanga, hlavy katolické školy 19. století, si zde připomeneme jen následující věty:²³

„Poměry přinesly samy sebou, že křesťanský národ pozvolna poznával nebezpečí, do kterého jej uvrhla učení liberalismu a že svůj boj zaměřil především proti těm, kdo byli považováni za průkopníky liberálních doktrín, tedy proti Židům. Jsou to přece oni, kdo se vysmívali křesťanské víře, pracovali na podryvání veškeré morálky, bojovali proti každému společenskému i státnímu řádu a ve svých tzv. ‚orgánech veřejného mínění‘ otiskovali nejneuvěřitelnější věci. Každý křesťan, i když naprosto nemyslel na to, že Židé omezují jeho práva, si přece musel říci: Panství Židů je třeba zlomit, Židé musejí být odkázáni do patřičných mezí. Tak vznikl antisemitismus. ‚Antisemitismus je formou reakce proti kapitalismu.‘ ... Zcela v duchu lidské povahy není tato reakce abstraktní, nýbrž jen odpovídá na zvláště nápadný jev kapitalismu, na jeho historicky nejpopulárnějšího představitele, který nesvázan s religiózními společenstvími hostitelského národa a jemuž jeho přinesené mravní a životní obyčeje nijak nepřekážejí provozovat nejčistší a nejkřiklavější metody kapitalismu. Bylo by však těžkým omylem domnívat se, i když si toho nevzdělanec do jisté míry není vědom, že jeho antisemitismus je vlastně antikapitalismem. Dříve, než se této myšlence dostane obecné jasnosti v duchu národa a najde svůj výraz v ústech lidu, musí být zažita myšlenka antropomorfního mezistupně vulgárního antisemitismu. Jakmile je tento mezistupeň duchovně překonán, teprve pak se uskuteční emancipace křesťanského národa od kapitalismu. Nejen antisemita poznává v Židech nejpřednější reprezentanty kapitalismu, ale i Žid sám, a ten přirozeně užívá veškerého svého vlivu na to, aby kapitalismus bránil zákony a donuco-

²³ Klopp, *Die sozialen Lehren des Freiherrn Karl von Vogelsang*, Pölten 1894, str. 130 ad; namísto „semitismus“ čti „judaismus“.

vacími institucemi.“ ... Židé „děkují za své panství nad námi nikoli větší síle, nýbrž naší vlastní prostoduchosti a charakterové slabosti, totiž své tzv. ‚emancipaci‘, která ve skutečnosti není ničím jiným než naší závislostí na nich. K naší dobrovolné odevzdanosti do židovského panství došlo tím, že jsme se v zaslepení vzdali svého německého a křesťanského práva i s ním souvisejících mravů i institucí politického společenského, hospodářského a jmenovitě religiózního života namísto jejich rozvíjení, a z převrácenosti rozumu i srdce jsme na jejich místě přijali liberalismus. Od té chvíle byla židovská emancipace, tj. židovské panství, již jen otázkou času. Stalo se bytostně nezbytným důsledkem našeho odpaďu od západní křesťanské víry. Nyní, kdy nám Žid jako historicky se stále vracející Boží metla vyplácí zaslouženou odměnu, protože nám něžné Kristovo jho připadalo příliš těžké, se chceme proti němu vzepřít a stydíme se za svou vlastní nerozumnost a zvrácenost, které nás přivedly tak daleko. Pokud však budeme v duši dál rádi holdovat kapitalistickým a ne křesťanským zákonům, dokud Žida nevyrveme ze svého srdce, do té doby budeme cítit jeho nohu na své šiji. Musíme se vydat opačnou cestou, než jakou jsme vykročili ke své porobě – musíme se znovu dobrovolně podříditi křesťanství, musíme znovu nalézt svou kontinuitu s vlastní minulostí, a potom, ale teprve potom se uskuteční naše emancipace.“

K odmítnutí falešné čistě „rasové teorie“ židovské rasové soudržnosti si zde jako nejzávažnější a z hlediska křesťanské věroučné pravdy nezpochybnitelné svědectví uvedeme Starý zákon Písma svatého (a současně jako důkaz neudržitelnosti obvinění, že Bible je judaistická).

Prorok Izajáš o judaismu a židovské rase²⁴

Jako hlas Jahveho mluví velký prorok Izajáš, jenž svůj zdrcený lid v nezměrné úctě obdivoval. Je to, jako by k nám křesťanům 20. století chtěl ohledně našeho vzdání se sebe sama zvolat k nahlédnutí a obrácení:

(1,2 ad.) „Slyšte, nebesa, pozoruj země, neb Hospodin mluví: ‚Syny jsem vychoval, vyvýšil, oni však pohlídli m nou. Zná býk hospodáře, i osel (jesle) svého pána; Israel však mne nezná, lid můj rozumu nemá, nerozumí (svému mesiáskému poslání). Běda národu hříšnému, lidu, ježž vina tíží, plemeni nešlechtnému, dětem pokaženým: opustili Hospodina, svatého Israelova tupí. Kam ještě bít vás mám, kdyžto hřešíte dále? Hlava všecka jest bolavá, je zcela chorá (světský život, státnost), srdce všecko choré (religiózní život, církevnost).“

Od paty do temene nic není zdravého na tobě; samá rána, modřina a oteklina, jež nemá obvazku, léčení, oleje hřejivého. (Čím vás mám ještě trestat, když jste pro své hříchy tak jako tak propadli zkáze, takže další zpřísnění trestů je již sotva možné?)‘ ... Slyšte slovo Hospodinovo, knížata sodomská (authority a představení), pozor měj

²⁴ Cit. ze Starého zákona: Dr. Jan Hejčl, *Bible česká*, Praha 1933.

na zákon našeho Boha, gomorrhský lide! (Velcí i malí Židů budou nazýváni jménem zaniklého hříšného města, tj. označování za stejné podstaty s ním.) ‚K čemu jest mi množství obětí vašich?‘ – praví Hospodin – syt jsem skopových žertev a tu ku krmných hovad; krve telat a beranů a kozlů nechci. Když přicházíte přede mne (do chrámu), kdo žádá od vás toho, byste vyšlapávali nádvoří má? (Kdo po vás chce, abyste šlapali po chrámových dvoranách? Já ne! Jděte mi z očí!) Nenoste již obětí nicotných; kouř (kadidla) je mi odporný; nových měsíců, sobot a jiných slavností nesnesu; bezbožná jsou shromáždění vaše. Měsíce nové a svátky vaše duše má nenávidí; jsou mi břemenem, jsem unaven, abych je snesl. Když rozprostíráte své ruce (k modlitbě), odvracím oči své od vás, a když rozmnožujete modlitby, nevyslychám vás.

Vždyť máte ruce své plné krve; čistě se umyjte! (Dopouštíte se hrozného bezpráví, vraždíte, ubližujete lži a násilím životu i majetku svých bližních, slabých a chudých.) ... Jako se udělalo nevěstkou (která porušila čest, svůj svazek s Bohem, a oddala se neřestnému životu) město kdys věrné, Jeruzalém, plný práva; spravedlnost v něm přebývala, nyní však vrazi! Z tvého stříbra je struska, víno tvé zředěno vodou (z obchodu a směny zmizela poctivost, kupci podvádějí falešným penízem, prodavači špatným zbožím). Knížata tvá jsou buřiči, spolčení se zloději. Všichni milují dary, honí se za úplatky. Sirotků se neujmou, a pře vdovy netkne se jich.“

(2,6 ad.) ‚Vždyť (Pán) zavrhl svůj národ, Jakobův dům, že má jak zdávna plno věštců jako Filišťané, a s cizozemci se spojuje. Plno má v zemi stříbra a zlata (bezbožné, nespravedlivé bohatství bylo nahromaděno vykořisťováním a okrádáním chudých), plno má v zemi své koní, a nesčetné množství vozů (luxus, honosná rozmařilost). Plná jest země jeho model (pozemských bůžků); koří se dílu svých rukou, jež prsty jejich učinily (slouží kultu zla, mamonu).‘ – Poté, co je ohlášen hrozný soud, ukazuje se poprvé judaistický duch v těle, v rasové soudržnosti tohoto ‚hříšného národa‘ a ten upadá do sebeklamu falešného bludu vyvolenosti (3,8 ad): ‚Ano, bortí se Jeruzalém a Juda padá; jsoutě řeči jejich i činy proti Hospodinu, aby popudili oči velebnosti jeho. (Drzý) **výraz tváře jejich svědčí proti nim**. Hřích svůj jako Sodoma hlásají nepokrytě. Běda jim, neboť si připravují odplatu zlou. ... Mého lidu (skutečných izraelitů) utlačovatelé jsou ničemové, zcela ovládaní ženami. Můj lid! Ti tě velebí (jako podle těla vyvolení), podvádějí a vedou tvé kroky cestou zkázy (tím, že ti berou ochotu k pokání, spravedlnosti a touhu po spáse a odvádějí z cesty spásy. K tomu se vtahují výše citovaná Kristova slova podle Matouše 23,13). Hospodin vstává, by soudil, vstává by se ujal lidu. Přijde Pán k soudu se staršími a s knížaty lidu: ‚Vždyť jste spásli vinici, co jste chudému uloupili, máte doma. Proč rozdíráte lid můj, a chudáasy rozemíláte?‘“

Tvrdým následkem židovské zloby bude zaslepení a zatvrzelost (5,20) ‚Běda vám, kteří říkáte zlému dobré a dobrému zlé, kladouce tmou za světlo a světlo za tmou, pokládající hořké za sladké a sladké za hořké!‘ (6,9 ad.) ‚Hospodin pravil Izajášovi: ‚Jdi a pověz tomu lidu: *Slyšte, ale nerozumějte; vizte, vizte, ale nepoznávajíte!* Oslep (svými řečmi o trestu) srdce tohoto lidu, uši mu zatěž, oči mu zavři, ať očima nevidí, ušima neslyší, myslí ať nechápe, aby se neobrátil, a já abych ho neuzdravil!‘ (Hlásání pravdy tyto darebáky ještě více zatvrdí a já je zbavím své milosti). I řekl jsem (Izajáš): ‚Až dokaváde, Pane?‘ I řekl: ‚Dokud

nebudou města zpusťována, domy vylidněny a země zpusťována a prázdna. (Judaistický lid má být ze své domoviny vyhnán ve dvojím smyslu: ze své pozemské domoviny má být odvečen do asyrského a babylónského zajetí a nakonec Římany úplně rozprášen do celého světa; ovšem také má pozbýt práva na své vyvolení, na své poslání spásy, jež přejde na tu malou část hebrejského národa, která si zachová své pravé izraelitství a stane se základem křesťanstva): Dá totiž Hospodin daleko odvést lidi, a velika bude v zemi spoušť. Ale zbude v ní ještě (jen) desátý díl, ten se obrátí a bude na odiv jako terebint²⁵ nebo dub, který rozkládá své větve; símě svaté bude to, co zůstane v ní.“

V následujících kapitolách se líčí, jak jsou národy světa vydány Židům (nejprve v severní říši Izrael) k potrestání, aby je „hltavě pohltili“ a jako „trestající metla Božího hněvu“ „vydrancovali“ a „pošlapali jako prach“. A znovu je tam odmítnuta falešná iluze vyvolenosti (9,14 ad): „I odťal Hospodin od Israele hlavu i ocas (světské i duchovní veličiny), poddaného i vladaře, v jeden den. Ti kteří byli vůdci tohoto lidu, stali se svůdci a jimi vedení byli svedeni do zkázy. ... Všichni jsou pokrytci a ničemníci, a každý jazyk mluvil pošetilost.“

Hrozné trestající soudy však nezpůsobí obrácení, nýbrž (10,20 ad.) se obrátí jen málo skutečných izraelitů, vyzná Krista a přidá se k němu. „V ten den zbytek Israele, a ti, kteří z domu Jakobova se zachrání, budou spoléhat upřímně na Hospodina, Svatého Israelova. Zbytek se obrátí, zbytek, pravím, z Jakoba k Bohu silnému. Abo, byť bylo lidu tvého (Božího), Israeli, jako mořského písku (podle těla), zbytek jen se obrátí z něho; ustanovená zkáza přijde jako povodeň spravedlnost.“ – Poté následují proroctví o příchodu Spasitele a svržení pohanských mocností.

Izajáš prorokuje také zánik jižní říše Judy, protože (24,5 ad.) „je země poskvřena od jejich obyvatel, ježto přestupující zákony, zvracející právo, porušili věčnou smlouvu (o skutečném vyvolení). Proto kletba šíří zemi.“ – Nato se proroctví vypíná do jednoho ze svých vrcholů. Svým judaistickým bludem vyvolenosti opilým duchovním i světským vůdcům židovského národa odhaluje skutečnou podstatu jejich údajného spolku s Jahvem, podle něž jsou Židé díky svému pokrevnímu původu od Abraháma údajně vyvoleni, bez závazků a pokání ospravedlnění, vysvobození z věčné smrti a jako vyvolenci Jahvem určení ke slíbené světovládě. Není to však svazek s Bohem, nýbrž – zcela ve smyslu Kristových slov „máte za otce ďábla“ – smlouva s ďáblem (28,15 ad.): „Řekli jste totiž: ‚Učinili jsme smlouvu se smrtí, a s peklem jsme se dojednali; až se povalí jak povodeň metla, nepřijde na nás; neboť lež jsme učinili svým útočištěm, a podvodem chráníme se.‘ Protož toto praví Pán Bůh: ‚Aj, já kladu na Sionu základní kámen (Boží říše), kámen spolehlivý, úhelný,²⁶ vzácný, pevně ležící; **zrušena bude vaše smlouva se smrtí**, a dohoda vaše s peklem nebude mít trvalosti; až se povalí jak povodeň metla, pošlape vás.“

²⁵ Pryskeřičnatý strom řečík, podobný lentišku; pozn.překl.

²⁶ Kristus, Mesiáš; srv. Weltantlitz, str. 493 ad.).

A poznovu je popisována zloba a zuřivost judaistů (48,1 ad.): „Slyš to, dome Jakobův, vy, kteří se nazýváte jménem ‚Israel‘, kteří jste z Judy vyprýstili, přísaháte při jménu ‚Hospodin‘, Boha Israelova velebíte, ale ne v pravdě ani v spravedlnosti! (Vy, pseudoizraelité, judaisté, kteří jste neuzavřeli smlouvu s Bohem, nýbrž s „knížetem tohoto světa“!) ... předpověděl jsem ty věci.... dávno předtím, než přišly...; věděl jsem, že se zpronevěříš, že jsi pyšný a zatvrzelého ducha, proto ti předpovídám...“ (56,10 ad.): „Strážní (Židů) všichni jsou slepí, všichni nevědomí; němí psi jsou, kteří nejsou schopni, aby štěkali (když se blíží nepravost); oddávají se snům, rádi si poleží, rádi si pospí. Spolu jsou to psi velmi hltaří, nevědí, co je sytost; sami pastýři (jsou nešlechtní), neznají, co rozumné jest; všichni se uchylují na své cesty, každý za svým ziskem, od nejvyššího až do nejnižšího. (Říkají): ‚Poďte, vezměme víno, napijme se lihovinou; a budiž jako dnes, tak i zítra, nad všecku míru!‘“ (57,3 ad.): „Vy však přistupte sem, synové čarodějky, plémě cizoložné záletnice! Z koho jste hříčku měli? Na koho jste rozevírali ústa a vyplazovali jazyk? Zdali nejste synové nešlechtní, prolhané plémě? Vy, kteří sloužíte modlám pod každým stromem ratolestným, kteří zabijíte vlastní děti (přinášíte lidské oběti svým bůžkům)!“ Na těchto ohavných pohanských obětištích je vaše místo, ve svých domech uctíváte modly, atd. – (59,3 ad.): „Jsou vaše ruce potřísněné krví, a vaše prsty nepravostí; rty vaše mluví lež a jazyk váš šeptá nepravost. Není, kdo by se dovolával spravedlnosti, kdo by vedl při podle poctivosti; ale spoléhají na zmatek a mluví marnosti; počínají utrpení a rodí zkázu. Vejce hadí vysedávají, vlákna pavučin tkají, a kdo z jejich vajec jí (podílí se na jejich zlobě), ten umírá, a z rozmáčknutého vylíhne se bazilišek. Z toho, co utkají, nemůže být roucho, aniž možno díly jejich se odít; díla jejich jsou díla zhoubná, dílo nešlechtnosti je v rukou jejich. Nohy jejich ke zlému běhají, chvátají, aby vylili nevinnou krev; myšlení jejich jsou myšlení zhoubná, zpuštění a zkáza jsou na jejich cestách. Cesta pokoje neznáma jest jim, není práva, kudy kráčívají, stezky si učinili křivolaké, nikdo, kdo po nich chodí, nepozná pokoje. ... Čekáme na právo, ale nepřichází, na spásu, ale daleko je od nás.“

Navzdory zavržení se považují za povoláné ke spáse, která má podle nich spočívat ve světovládě, kdežto všechny ostatní národy jsou ze spásy vyloučeny. Jahve tuto ústřední představu judaismu výslovně skrze Izajáše odmítá (56,6 ad.): „Cizince pak, kteří se přidrží Hospodina, aby ho ctili a milovali jeho jméno (jeho podstatu: věčnou pravdu, dobrotivost, krásu, absolutní řád), aby byli jeho služebníky – ty přivedu na svou svatou horu (Sion, říši Boží) a obveselím je ve svém domě modlitby (v Církvi); jejich žertvy a oběti budou se líbit mně na mém oltáři; neboť můj dům bude slout **domem modlitby pro všechny národy**.“ – Jahve tedy naprosto není židovským národním Bohem, nýbrž pravým Bohem všech národů. Pokud tedy judaisté vzývají národního Boha, modlí se k ďáblovi, ne k Jahvemmu, od nějž odpadli. Také judaistická iluze, že již tělesný původ od Abraháma ospravedlňuje, posvěcuje a spojuje s Bohem, je Hospodinem skrze Izajáše výslovně odmítnuta (58,2): „Neboť den ode dne na mne doléhají (dovolávají se mě) a mé cesty (spásy) poznat usilují (nikoli ovšem pravé, nýbrž

volávají se mě) a mé cesty (spásy) poznat usilují (nikoli ovšem pravé, nýbrž bludně očekávané cesty ke světovládě), jako by byli lid, který spravedlnost činil a řád svého Boha neopustil. Dotazují se mě, dle práva-li soudím; chtějí cítit blízkost Boží.“ – Avšak právě tím opustili spravedlnost a Boží řád, a zpronevěřili se svazku s pravdou. Požadují domněle přislíbenou odměnu za své skutky, pozemskou odměnu k uspokojení svých zlých žádostí (58,3 ad.): „Proč jsme se postili, když toho ne-dbáš, proč jsme se umrtvovali, když nechceš o tom vědět?“ – V den vašeho postu se odhalují vaše pravé záměry (chcete si tím jen vynutit vaši žádostivosti odpovídající odměnu, a tedy tak nečiníte z pravého ducha). V postní své dny, hle, hovíte svým chtíčům, abyste tepali pěstí nešlechtně. Nepostěte se jako až do dne tohoto, aby slyšen byl na výsostech křik váš (takové úmysly nevyslyším, takové posty, které jsou jen zevnějším projevem pokání bez skutečně pokorného ducha a slouží jen k uspokojení vašich pozemských žádostí, jsou před Bohem bezcenné). Není-liž púšť, jaký miluji, spíše toto: „Rozvázat svazky bezbožnosti, rozvolnit pouta, jež utlačují, utiskované propustit na svobodu, a jeho jakékoli poroby zlomit? Lámej chléb svůj tomu, který lační, nužné a pocestné uváděj do svého domu; uvidíš-li náheho, přioděj ho, a tvůj bližní neujdi z tvé pozornosti! Tehdy vyrazí jak zora tvé světlo, před tebou půjde tvoje spravedlnost, a Boží sláva tě bude provázet...“

V posledních dvou kapitolách vynáší Jahve rozsudek ústy Izajáše: Židé budou podle lidské povahy vytvořených zákonů ve své zlobě zaslepeni, jejich zloba, služba pozemským modlám, kterou si spojují s bludem vyvolenosti, nakonec znetvoří i jejich dědičné vlohy, stanou se genotypickými („v jejich lůně“) a fenotypickými („jejich drzá tvář“) pro rasu dědičné judaistické zhouby.

(65,6 ad.): „Nebudu (k takovým ohavnostem) mlčet, ale vykonám **odvetu**, odplatím jim do klína nepravosti jejich a spolu nepravosti jejich otců, praví Hospodin, těch, kteří obětovali na horách a na pahorcích utrhali mně (modloslužbou); naměřím jim do klína za to, co dávno činívali.

Toto praví Hospodin: Jako když zbývá z hroznu ještě zrno, a řeknou: „Nekaz ho, je to požehnání,“ tak učiním k vůli svým služebníkům (opravdovým izraelitům), že nevyhubím všeho (celý hebrejský národ). Vyvedu z Jakoba jiné plémě, z Judy jiné dědice hor mých svatých (Sionu, říše Boží), dědit je budou moji vyvolení (jejich zbytek a ke spáse povoláné cizí národy, členové mystického těla Kristova), služebníci moji tam budou sídlit. ... Vás však, kteří jste opustili mne Hospodina, kteří jste zapomněli na mou svatou horu, kteří prostíráte Štěstěně stůl a na něm podáváte mokré oběti Osudu, vás odpočítávám pro (trestající) meč; všichni padnete v řeži (zavržení), protože jsem vás volal (k pravému vyvolení) a neodpovídali jste, mluvil jsem a neslyšeli jste, ale činili jste, co zlé bylo přede mnou, a čeho jsem nechtěl, volili jste.

Ejhle, služebníci (spasení) moji budou jíst, vy však lačnět; služebníci moji budou pít, vy však žíznit (navzdory i v důsledku své iluzi vyvolení). Služebníci moji budou se veselit, vy však hanbit se, služebníci moji budou jásat pro radost srdce, vy však budete křičet pro bolest srdce, a pro sklíčenost ducha kvílet. **Zanecháte svá jména na kletbu mým vyvoleným: „Zabij tě Pán Bůh...“** (Židovstvo se vyvoleným, křesťanům, stane kletbou, označení „Žid“ nadávkou), ale své služebníky nazve jménem jiným (jménem osoby Krista, pravé cesty života). Proto

kdo se žehnat bude na zemi (jménem Kristus), bude se žehnat Bohem pravdy... a kdo přísahat bude na zemi, přísahat bude skrze Boha pravdy (ten najde spásu, ne jako judaisté zkázu v ‚otci lži‘).“

(66,15): „Neboť ejhle, Hospodin v ohni přijde (k soudu světových dějin a posledního dne), aby vykonal ve hněvu svou roztrpčenost a zehrání své v plameni ohně; neboť ohněm bude Hospodin soud vykonávat, a svým mečem (věčného zatracení) nad každým, kdo má tělo, a mnoho bude zbitých od Hospodina. Ti pak, kteří se posvěcovali a považovali za čisté (svým abrahámským původem) v zahradách, za dveřmi uvnitř (v životě ghetta)... ti vesměs zhynou, dí Hospodin. Neboť já znám skutky jejich a myšlení jejich; přijdu, abych je shromáždil i národy všech jazyků; i přijdou a uvidí mou slávu (proto musí před soud předstoupit i za vyvolené se považující judaisté). A učiním na nich (Židech) znamení (rasové znamení judaismu): Pošlu některé z těch, kteří spaseni budou („zbytek“, nemnoho skutečných izraelitů, jež naleznou spásu) k národům; na moře, do Afriky a Lydie, k Lučištníkům, do Itálie a do Řecka, ostrovům dálným, k těm, kteří neslyšeli o mně, a neviděli mé slávy. Oni pak (misionáři křesťanů) budou hlásat slávu mou národům, a přivedou všechny bratry vaše ze všech národů (všechny ke spáse povolané lidi, ne však údajně jedině vyvolené, avšak zavržené) jako dary Pánu na koních, na vozech, na nosítkách, na mezcích i na velbloudech na mou svatou horu do Jerusáléma (do říše Boží, Církve), praví Hospodin, jako když vnášejí synové Israelovi dar v čisté nádobě do domu Hospodinova. A vezmu si z nich (na rozdíl od judaistického bludu tělesného vyvolení) kněze a levity.

Neboť jako nebesa nová a země nová, jež stvořím, pevně budou trvat přede mnou, dí Hospodin, tak bude pevně trvat vaše plémě i jméno. Venku bude vidět mrtvoly lidí, kteří odpadli ode mne; červ jejich neumře a oheň jejich neuhasne (těch, kteří popadli zhoubě) i **budou se hnusit každému.**“

„Šavle, proč mě pronásleduješ?“

Jsou proto judaisté vyloučeni ze spásy, nespasitelní? Jistě ne! Přece i jim Kristus ukázal cestu, také za ně zemřel, vždyť ještě na kříži i za ně prosil: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí!“ (Lukáš, 23,34) a také Kristova církev se ve velkopáteční liturgii modlí za proradné Židy, aby „Bůh a Pán odňal clonu z jejich srdcí, by i oni uznali Ježíše Krista, Pána našeho!“ – Také Izajáš neodmítá možnost spásy judaistů, jak jsme již výše měli možnost číst. Vždyť i ty jsi člověk, který má ještě vůli bojovat se svou rasovou přichylností, a s milostí Spasitele také můžeš svůj zápas vítězně vybojovat.

Jako členové Spasitelovy církve jsme my všichni toho schopni a již skrze přikázání lásky povinni i našim židovským bratrům přispívat k jejich spáse, a jsme-li toho schopni, jsme také spoluodpovědní za jejich vykoupění. Tuto svou povinnost nemůžeme splnit jinak, nežli v každém směru věrně uposlechnout učení a příkladu Kristova, takto jim ukazovat spásný účinek Jeho vykoupění a tím i prokazovat nejhlubší souvislost veškerého lidského konání. Pokud tak nečiníme, stávájí se nám Židé trestající metlou za naše opomenutí.

Co však sami judaisté ze své strany musejí udělat, aby mohli poznat a pochopit spásu, k tomu mají zářný příklad v nejgeniálnějším a nejzuřivějším judaistovi – v Šavlovi-Pavlovi.

Jak vyprávějí Skutky apoštolské (9,1), „Šavel soptil ještě hrozbou i vraždou proti učedníkům Páně.“ On sám se odvolává na to, že byl „farizejem a synem farizejů“ (23,6) a že se účastnil již ukamenování prvního mučedníka Štěpána. „Když se prolévala krev mučedníka tvého Štěpána, já jsme stál při tom a souhlasil jsem a hlídal jsem roucha těch, kteří ho zabíjeli“ (22,20). Ve svých řečech i dopisech často líčí svou fanatickou účast na pronásledování křesťanů. Tak například říká Židům (22,3-4 ad.): „Já jsem Žid, jenž jsem se narodil v Tarsu... I pronásledoval jsem toto (křesťanské) učení až k smrti, svazuje a do vězení dáváje muže i ženy.“ – A před králem Agrippou prohlásil (26,10 ad.): „To jsem také činil v Jerusalemě, a mnoho věřících (křesťanů) jsem zavřel do vězení...“

Vybaven pověřením a plnou mocí velekněží byl právě na cestě do Damašku, odkud měl tamější křesťany přivést v poutech do Jeruzaléma k odsouzení. Během extatické vize však v jeho duši došlo k oné milosrdné proměně, která z krvežíznivého nenávistníka a pronásledovatele křesťanství udělala jeho největšího a nejhrořivějšího apoštola. (Srv. Skutky apoštolské a Pavlovy listy.) Až do hloubi svědomí mu zahřměl hlas věčného řádu, otázka Spasitele světa: „Šavle, Šavle, proč mě pronásleduješ?“ Víš vůbec, proč mě pronásleduješ? Šavel odpověděl: „Kdo jsi, Pane?“ – Tu se mu dostalo zjevení: „Jsem Ježíš, kterého pronásleduješ.“ – A Šavel se zhroutil, když svým duchovním zrakem poprvé spatřil nebesky zářící bytost a neodporujíc hlasu věčného řádu, nýbrž ochotně jej následující, povstal a oslepen nepozemskou září skutečné mesiášské ideje, kterou zatím nebyl schopen rozpoznat, pochopil, že je stále ještě zastřen temnotou pozemského smýšlení a že se minul cesty spásy, kterou jeho dosavadní judaistické vidění nedokázalo najít. Rozzechvřen strachem se ptá: „Pane, co chceš, abych udělal?“

Ještě sice slepý, ale poslušný hlasu řádu („Vstaň, jdi do města [křesťanů] a tam se dozvíš, co máš dělat“) se po tři dny pokorně postil a úpěnlivě modlil o milost, aby znovu prohlédl. Takto se správným způsobem připravoval na poznání podstaty spásy a jejího učení. Té milosti se mu pak také dostalo skrze Ananiáše, kterého mu milosrdenství věčného řádu poslalo jako vůdce a učitele: „Bratře Šavle, Pán Ježíš, jenž se ti ukázal na cestě, kterou jsi přicházel, poslal mě, abys prohlédl a naplněn byl Duchem svatým.“ – A protože Šavel důvěřivě přijal učení spásy, „spadly mu šupiny z očí“, které nyní, kdy z jeho duše ustoupila temnota judaismu, mohly hledět na jasné Boží světlo. „Náhle zase viděl a dal se pokřtít.“ – A poté (jako Pavel) se stal jedním z nejhrořivějších a největších hlasatelů a šířitelů spásy ve světě.

Jestliže tak otevřeně mluvíme o stavu, do nějž judaismus vrhá lidskou duši, pak nás k tomu vede všechno jiné než nenávist vůči lidem, kteří jsou nešťastnými nositeli prokletí: „Krev jeho na nás i na naše děti!“ – Naopak, je to soucitná láska, která je v našem srdci tím vřelejší, když vidíme, jak Bůh kdysi jejich národ vyznamenal a jednoho z nich učinil předním apoštolem Mesiáše, když vidíme lid, v němž mají být požehnány všechny národy.

Proto jsou neodůvodněné vznášené žaloby Židů a mnohdy i špatně poučených křesťanů ba dokonce kleriků na nemilosrdnost, nekřesťanskost a nesnášenli-

vost vždy, kdykoli padne nějaké pravdivé slovo o judaistech a volá se po jejich potírání. Jsou snad Jahve, Kristus a Pavel, jsou snad Starý zákon a Evangelia také nemilosrdnými, nekřesťanskými a nesnášenlivými?

Neubližujeme Židům, když jim ukazujeme, jak víra, Písmo svaté, Mojžiš i proroci Izraele svědčí pro Krista a proti nim. To mnohem spíše „je Židovstvo urážející skutečností pro religiózní oči křesťanů“, jak i Žid Karel Marx bez odporu konstatuje ve svém reprodukování myšlenek Bruno Bauera.²⁷ Vždyť již pouhá existence pomesiášského Židovstva v sobě obsahuje ustavičné urážlivé tvrzení: V protoevangelii předpovězený, patriarchy a proroky vytoužený Mesiáš, na zemi sestoupivší a námi křesťany uznávaný a přijatý Syn Boží a Mesiáš, který nařizuje milovat nejvyšší příkázání z celého srdce, z celé duše a ze všech svých sil – je podvodník a smrti hodný zločinec, jak jej označuje Talmud. Takto Židovstvo ustavičně napadá a uráží to nevyšší a nejsvětější, co máme. A co naproti tomu děláme my, věřící v Krista, Boha a Mesiáše Izraele? Není snad Bohem, v něhož i v jeho jasně dosvědčeného Syna věříme? A je to urážka, když podle své povinnosti osvědčujeme pravdu a projevujeme činnou lásku k bližnímu tím, že Židy upozorňujeme na jejich fatální omyl? Nechceme přece říkat jako K a i n : „Cožpak jsem strážcem svého bratra?“ (Genesis 4,9.) Tato kniha byla napsána z lásky k Bohu i bližním, z horoucího přání:

Nechť již brzy nadejde hodina, kdy celému židovskému národu a především jeho rabínským učitelům a vůdcům zahřmí do duše spásná otázka milosti „Proč mě pronásleduješ?“ A také aby v ní našli takovou svědomitost a připravenost ke spáse, která je vysvobodí ze zatvrzelého ahasverského setrvávání ve falešné mesiášské službě „knížeti tohoto světa“!

* * *

²⁷ *Německo-francouzské ročenky (Deutsche-französische Jahrbücher)*, str. 208.